DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 września 1937 r.

Nr 23

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

746

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 16 sierpnia 1937 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień międzynarodowej umowy dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru, podpisanej wraz z protokołem w Londynie dnia 6 maja 1937 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia międzynarodowej umowy dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru, podpisanej wraz z protokołem w Londynie dnia 6 maja 1937 r.

(2) Tekst wspomnianej umowy i protokołu zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

w z. Prezesa Rady Ministrów i Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1937 r. Nr 63, poz. 489).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 sierpnia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk poz. 746).

Przekład.

MIĘDZYNARODOWA UMOWA DOTYCZĄCA REGULOWANIA PRODUKCJI I ZBYTU CUKRU.

Treść.

Rządy:
Unii Południowo-Afrykańskiej,
„Commonwealth" Australii,
Brazylii,
Belgii,
Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
Chile,
Republiki Kuby,
Czechosłowacji,
Republiki San Domingo,
Francji,
Niemiec,
Haiti,
Węgier,
Indii,
Holandii,
Peru,
Polski,
Portugalii,
Związku Sowieckich Socjalistycznych Republik,
Stanów Zjednoczonych Ameryki,
Jugosławii,

na skutek zalecenia Światowej Konferencji Monetarnej i Gospodarczej z 1933 r., by prowadzone były, w dalszym ciągu, pertraktacje celem ustalenia i utrzymania normalnego stosunku między podażą a popytem na cukier na rynku światowym;

zważywszy, że obecna sytuacja rynku cukrowego czyni, dla zainteresowanych Rządów, współpracę w tym kierunku zarówno możliwą jak i konieczną;

pamiętając o ustalonej przez wyżej wymienioną Konferencję zasadzie, że każda umowa międzynarodowa regulująca produkcję i zbyt winna być słuszna zarówno dla producentów jak i konsumentów;

zgodziły się na to co następuje:

Rozdział I.

Określenia.

Artykuł 1.

Dla celów niniejszej Umowy

(1) „Tona" oznacza tonę metryczną o 1.000 kilogramów.
„Długa tona" oznacza tonę o 2.240 lbs „avoirdupois".
„Krótka tona" oznacza tonę o 2.000 lbs „avoirdupois".

(2) „Rok Kontyngentowy" oznacza czasokres od 1 września do 31 sierpnia.

(3) Termin „Cukier" obejmuje cukier we wszelkich jego postaciach używanych w handlu, z wyjątkiem produktu sprzedawanego jako melas ostateczny (final molasses) oraz cukru zwanego „Goela Mangkok", wytwarzanego metodami prymitywnymi przez ludność tubylczą Jawy na jej własny użytek, na który to cukier Rząd Holenderskich Indii Wschodnich nie rozciąga swych przepisów ustawodawczych.

Jednakże ekwiwalent cukrowy eksportu produktu znanego pod nazwą „fancy molasses" z Barbados, będzie zaliczony do kontyngentu eksportowego Brytyjskiego Imperium Kolonialnego.

Poszczególne kontyngenty eksportowe cukru omówione w niniejszej Umowie będą, o ile chodzi o kraje wytwarzające cukier trzcinowy, oznaczały rodzaje i typy cukru dotychczas eksportowane przez te kraje; o ile zaś chodzi o kraje produkujące cukier buraczany, będą oznaczały cukier surowy tel quel, z tym że białe cukry tych krajów będą przeliczane na surowy w stosunku dziewięciu części białego do dziesięciu części surowego. We wszystkich przypadkach ilości te będą rozumiały się jako waga netto, z wyłączeniem opakowania.

(4) „Netto-import" oznacza całkowity import po potrąceniu całego eksportu.

(5) „Netto-eksport" oznacza całkowity eksport po potrąceniu całego importu.

(6) „Eksport na wolny rynek" obejmować będzie cały netto-eksport z krajów, którym kontyngenty eksportowe dla wolnego rynku są lub mogą być przydzielone na podstawie art. 19 z wyjątkiem:

(a) eksportu z Republiki Kuby do Stanów Zjednoczonych Ameryki na mocy każdego kontyngentu importowego przyznanego przez Stany Zjednoczone Ameryki Kubie, z tym zastrzeżeniem, że taki cukier nie będzie reeksportowany ze Stanów Zjednoczonych Ameryki do żadnego innego kraju oprócz Kuby, i z dalszym zastrzeżeniem, że wszelki cukier eksportowany z Kuby do Stanów Zjednoczonych Ameryki na mocy kontyngentu przyznanego na zasadzie punktu (a) art. 9 będzie włączony do eksportu Kuby na wolny rynek;

(b) eksportu z jakiegokolwiek kraju do Stanów Zjednoczonych Ameryki na mocy punktu (c) art. 9 niniejszej Umowy;

(c) eksportu z Z. S. S. R. do Mongolii, Sin Kiang i Tannu Tuva;

(d) eksportu z Kolonii Francuskich do Francji, Algerii i innych Kolonii Francuskich oraz z Francji do Algerii i Kolonii Francuskich;

(e) eksportu z „Commonwealth" Filipin do Stanów Zjednoczonych Ameryki;

(f) cukru wysłanego z Belgii do Luksemburga, którego na mocy postanowień belgijsko-luksemburskiego związku gospodarczego nie uważa się za eksport.

(7) „Rada" oznacza Międzynarodową Radę Cukrowniczą, która ma być utworzona na zasadzie niniejszej Umowy.

Rozdział II.

Ogólne zobowiązania.

Artykuł 2.

Układające się Rządy zgodziły się, że polityka ich zmierzać będzie do takiego kierowania zarządzeniami dokonywanymi na podstawie niniejszej Umowy, żeby konsumentom każdego czasu zapewnione były odpowiednie dostawy cukru na rynek światowy, po cenie umiarkowanej, nie przekraczającej kosztu produkcji racjonalnie pracujących producentów, z uwzględnieniem umiarkowanego zysku.

Artykuł 3.

Układające się Rządy przedsięwezmą wszelkie środki o charakterze ustawodawczym i administracyjnym potrzebne do wykonania niniejszej Umowy. Odnośne akty będą komunikowane Sekretariatowi Rady.

Artykuł 4.

Uznając w zupełności, że wszelkie poczynania rządowe w zakresie polityki agrarnej i pomocy państwowej dla przemysłu cukrowniczego są regulowane przez wewnętrzne warunki każdego kraju i w wielu przypadkach wymagają aprobaty ciał ustawodawczych, nie mniej Układające się Rządy zgodziły się, iż jest pożądane—

(a) by w przypadku zwyżkowania cen na wolnym rynku przedsiębrane były wszelkie niezbędne kroki zapobiegające wpływowi zwyżki cen światowych, z jednej strony na wzrost cen krajowych płaconych przez spożywców, w takim stopniu, by wzrost ten mógł zahamować konsumcję, a z drugiej strony na zwyżkę cen hurtowych (ponad poziom potrzebny dla zapewnienia godziwego zysku rolnikom i producentom cukru) w stopniu, który by — ze szkodą dla ce-

lów niniejszej Umowy — wywołał nadmierną produkcję, nie usprawiedliwioną przez zapotrzebowanie rynku;

(b) by w krajach eksportujących cukier, w których ceny wewnętrzne nie ulegają bezpośrednio wpływowi zwyżki światowej ceny cukru, czyniono wszystko co należy w celu zapobieżenia, by zwiększenie się wpływów z produkowania cukru na eksport nie zrodziło tej samej trudności, przez pobudzenie nadmiernej i nieuzasadnionej produkcji.

Artykuł 5.

Układające się Rządy godzą się na przychylne rozważenie w miarę możności wszelkich propozycji mających na celu: —

(a) obniżenie nieproporcjonalnych opłat skarbowych obciążających cukier;

(b) zachętę i poparcie wszelkich wysiłków w kierunku powiększenia spożycia cukru w krajach, gdzie ono jest niskie, drogą odpowiedniej kampanii propagandowej względnie innymi skutecznymi środkami, i to zarówno na terenie wewnętrznym, jak i — gdzie to tylko wyda się właściwe — międzynarodowym;

(c) odpowiednią akcję ku powstrzymaniu nadużyć wynikających z zastępowania cukru substancjami, które co do wartości odżywczej nie dadzą się z nim porównać;

(d) wyszukiwanie nowych i zastępczych sposobów zużycia cukru w ramach gospodarki krajowej.

Artykuł 6.

Rada:

(a) działając, jeśli to uzna za wskazane, w porozumieniu z miarodajnymi organizacjami międzynarodowymi, jak Międzynarodowy Instytut Rolnictwa, przeprowadzi wyczerpujące badania nad różnymi formami pomocy państwowej, w szczególności w celu sformułowania propozycji co do wprowadzenia w życie zasady ustalonej w art. 4, przy uwzględnieniu różnych warunków, w jakich dokonywana jest produkcja cukru, zwłaszcza warunków produkcji rolnej;

(b) zanalizuje wpływ, jaki na wolny rynek wywierają bezpośrednie i pośrednie premie, udzielane przemysłom produkującym cukier w ogólności;

(c) zbada możliwość popierania pomiędzy krajami eksportującymi cukier biały, porozumień zmierzających do wzajemnego uszanowania ich krajowych rynków;

(d) zbierze wszelkie dostępne informacje co do spraw omawianych w art. 5;

(e) przedłoży Układającym się Rządom, do rozważenia, wyniki badań nad zagadnieniami poruszonymi w niniejszym artykule.

Artykuł 7.

Układające się Rządy zobowiązują się dostarczać wszelkich dostępnych statystyk i informacyj, których zażąda Rada lub Komitet Wykonawczy i stosować się do wszelkich innych słusznych żądań tych organów, zgłoszonych w granicach i zgodnie z warunkami niniejszej Umowy.

Rozdział III.

Zobowiązania krajów nie eksportujących na wolny rynek.

Artykuł 8.

W celu przyczynienia się, w mierze dla każdego z nich właściwej, do utrzymania oraz o ile możności do rozwoju wolnego rynku cukrowego, niżej wymienione Rządy przyjmują na czas trwania niniejszej Umowy specjalne zobowiązania, wyszczególnione w następnych artykułach niniejszego Rozdziału.

Artykuł 9.

(a) Rząd Stanów Zjednoczonych zobowiązuje się, w odniesieniu do Stanów Zjednoczonych, ich terytoriów i posiadłości, z wyjątkiem „Commonwealth" Filipin, zezwolić w każdym roku kalendarzowym na netto-import z obcych krajów nie korzystających z preferencyjnych stawek celnych (tzn. na import różnicy, o którą importy z takich krajów przewyższają cały eksport Stanów Zjednoczonych na rynek światowy, z tym, że dostawy z „Commonwealth" Filipin i reeksport cukru z Kuby ze Stanów Zjednoczonych nie będą wliczane w netto-import) ilości cukru, która będzie stanowiła proporcjonalną część ilości potrzebnej dla zaspokojenia zapotrzebowania konsumentów w kontynentalnych Stanach Zjednoczonych równą co najmniej proporcjonalnej części, przyznanej tym obcym krajom w ciągu roku kalendarzowego 1937 zgodnie z Ogólnymi Przepisami o Kontyngentach Cukrowych, Seria 4, Nr 1, wydanymi przez Departament Rolnictwa Stanów Zjednoczonych w dniu 12 grudnia 1936. Gdyby kontyngent „Commonwealth" Filipin został obniżony poniżej ilości równej 800.000 „długich" ton cukru nierafinowanego, plus 50.000 „długich" ton cukru rafinowanego, Rząd Stanów Zjednoczonych zobowiązuje się ponadto zezwolić na netto-import (według wyżej podanego określenia) z obcych krajów netto-ilości cukru, równej wysokości tej obniżki.

(b) Ponadto, w odniesieniu do przydziału kontyngentów importowych dla obcych krajów, jak wyżej postanowiono, Rząd Stanów Zjednoczonych zobowiązuje się przestrzegać, aby udział procentowy w ten sposób przydzielony krajom będącym Stronami w niniejszej Umowie, nie był w łącznej kwocie niższy od udziału procentowego przyznanego tymże krajom w czasie podpisywania Umowy.

(c) Rząd Stanów Zjednoczonych zastrzega sobie prawo podwyższenia netto-importu (według wyżej podanego określenia) z obcych krajów nie korzystających z preferencyjnych stawek celnych ponad minimalne kwoty importowe mające im być przydzielone na warunkach punktów (a) i (b), z tym, że takie nadwyżki nie będą zaliczane do kontyngentów eksportowych tych obcych krajów i nie będą wliczane do netto-importu dla celów przewidzianych w punkcie (a).

Artykuł 10.

(a) Rząd „Commonwealth" Filipin zobowiązuje się, że, dopóki Stany Zjednoczone utrzymają kontyngent dla cukru filipińskiego na poziomie nie niższym od ilości równej 800,000 „długich" ton cukru nierafinowanego, plus 50,000 „długich" ton cukru rafinowanego w roku kalendarzowym, nie będzie eksportował cukru do innych krajów niż Stany Zjednoczone — ich terytoria i posiadłości, aż do chwili przyznania dodatkowych kwot eksportowych na mocy art. 20 niniejszej Umowy. W razie gdyby takie dodatkowe kwoty przydzielono, „Commonwealth" Filipin będzie uprawniona do eksportowania na wolny rynek w okresie, w którym takie dodatkowe kwoty będą obowiązywały, ilości równej 4 procentom łącznej ilości tych dodatkowych kontyngentów.

(b) W razie obniżenia kontyngentu dla cukru filipińskiego na import do Stanów Zjednoczonych poniżej ilości równej 800.000 „długich" ton cukru nierafinowanego, plus 50,000 „długich" ton cukru rafinowanego w roku kalendarzowym, „Commonwealth" Filipin otrzyma podstawowy kontyngent eksportowy dla wolnego rynku równy ilości, o którą tenże kontyngent będzie obniżony w Stanach Zjednoczonych plus wyżej wspomniane 4 procent.

(c) Rząd „Commonwealth" Filipin nie będzie żądał żadnego kontyngentu dla eksportu na wolny rynek z powodu jakiejkolwiek zmiany, która by mogła zajść w czasie trwania niniejszej Umowy w warunkach taryfowych, na których cukier filipiński dopuszczony jest do Stanów Zjednoczonych; nawzajem, Układające się Rządy zobowiązują się nie żądać z tytułu jakichkolwiek klauzul największego uprzywilejowania przyznanych im przez Rząd Stanów Zjednoczonych, korzyści z jakichkolwiek przywilejów odnoszących się do cukru, które, bądź jednostronnie, bądź na skutek porozumienia, mogą być przyznane Filipinom przez Rząd Stanów Zjednoczonych w czasie trwania niniejszej Umowy.

Artykuł 11.

Rząd Zjednoczonego Królestwa, z zastrzeżeniem postanowień art. 14, zobowiązuje się:

(a) utrzymać w mocy na czas trwania niniejszej Umowy te z postanowień ustawy „Sugar Industry (Reorganization) Act" z roku 1936, które mają na celu ograniczenie rocznej produkcji cukru w Wielkiej Brytanii do standardowej ilości 560,000 „długich" ton białego cukru (czyli w przybliżeniu 618,000 ton metrycznych w wartości cukru surowego),
(b) ograniczyć na czas trwania niniejszej Umowy całkowity eksport z Brytyjskiego Imperium Kolonialnego do podstawowej cyfry 965,254 ton metrycznych w roku kontyngentowym.

Artykuł 12.

Rząd „Commonwealth" Australii zobowiązuje się, z zastrzeżeniem postanowień art. 14, ograniczyć na czas trwania niniejszej Umowy eksport z Australii do podstawowej cyfry 406,423 ton metrycznych w roku kontyngentowym.

Artykuł 13.

Rząd Unii Południowo - Afrykańskiej zobowiązuje się, z zastrzeżeniem postanowień art. 14, ograniczyć na czas trwania niniejszej Umowy eksport z Unii do podstawowej cyfry 209,000 ton metrycznych w roku kontyngentowym.

Artykuł 14.

(a) Rząd Zjednoczonego Królestwa, Rząd „Commonwealth" Australii i Rząd Unii Południowo-Afrykańskiej zastrzegają sobie, każdy z osobna, prawo do podwyższenia standardowej ilości produkcji Wielkiej Brytanii oraz wyżej wymienionych podstawowych kwot eksportu z Imperium Kolonialnego, Australii i Unii Południowo-Afrykańskiej, proporcjonalnie do wszelkiej zwyżki zapotrzebowania ponad zapotrzebowanie konsumcyjne Zjednoczonego Królestwa w roku kończącym się 31 sierpnia 1937 r., z dodaniem łącznej kwoty zapotrzebowania netto - importu w tymże roku każdej z innych części Imperium Brytyjskiego.

Zastrzega się zarezerwowanie, dla eksporterów na wolny rynek, procentowego udziału w zwyżce w ten sposób obliczonej nie niższego od procentowego udziału w wyżej wspomnianym zapotrzebowaniu, pokrytym przez eksporterów dostawami na wolny rynek w roku kończącym się 31 sierpnia 1937 r.

(b) Rządy Zjednoczonego Królestwa, „Commonwealth" Australii i Unii Południowo-Afrykańskiej po naradzeniu się z Radą określą przed rozpoczęciem każdego roku kontyngentowego przewidywaną wysokość rzeczonego wzrostu zapotrzebowania na dany rok i powiadomią następnie Radę, jaka ilość z tego przewidywanego wzrostu będzie, zależnie od potrzeby, dodana bądź do standardowej ilości wymienionej w art. 11 (a), bądź do kontyngentów eksportowych omówionych w art. 11 (b), 12 i 13, oraz jaka kwota

pozostanie do dyspozycji eksporterów na wolny rynek.

(c) Rządy „Commonwealth" Australii i Unii Południowo-Afrykańskiej zgadzają się nie żądać, na rok rozpoczynający się 1 września 1937 r., żadnej podwyżki swych kontyngentów podstawowych ustalonych w art. 12 względnie 13, z tym, że ta zgoda nie naruszy ich prawa do pełnego udziału we wzroście w latach przyszłych wyżej wspomnianego zapotrzebowania, w porównaniu do roku kończącego się w dniu 31 sierpnia 1937 r.; ich udziały w zwyżce zapotrzebowania w roku rozpoczynającym się w dniu 1 września 1937 r., oddane będą do dyspozycji eksporterów na wolny rynek.

(d) Gdyby w którymkolwiek roku rzeczywisty wzrost zapotrzebowania, obliczony jak wyżej, okazał się wyższy lub niższy od oszacowania ustalonego zgodnie z punktem (b) niniejszego artykułu, dokonana będzie w razie potrzeby poprawka, przez zmniejszenie lub zwiększenie kontyngentów na rok następny.

Artykuł 15.

Postanowienia art. 22, 23 i 25 będą się stosowały do kontyngentów eksportowych ustalonych na mocy art. 11, 12 i 13; kontyngenty te będą podpadały pod postanowienia punktu (a) art. 24, dotyczące notyfikowania o niemożności wykorzystania kontyngentów, jak gdyby to były kontyngenty eksportowe przeznaczone na wolny rynek. W przypadku notyfikowania takiej niemożności wykorzystania kontyngentów, niewykorzystane części mogą być przedmiotem ponownego podziału pomiędzy inne terytoria wymienione w art. 11, 12 i 13.

Artykuł 16.

(a) Rząd Indii zobowiązuje się, w czasie trwania niniejszej Umowy, zakazać eksportu cukru morzem, gdzie indziej jak do Burmy.

(b) W przypadku gdyby reeksport cukru indyjskiego morzem z Burmy miał unicestwić współudział Rządu Indii w niniejszej Umowie, Rząd ten zbada w porozumieniu z Rządem Burmy kwestię środków, które by uczyniły współudział Rządu Indii skutecznym.

Artykuł 17.

Rząd Chin dołoży wszelkich starań, by w miarę istniejących możliwości, zapotrzebowanie importowe rynku chińskiego na cukier nie zmniejszyło się w czasie trwania niniejszej Umowy.

Artykuł 18.

Rząd Holenderski zobowiązuje się powstrzymać od netto-eksportu cukru ze swego terytorium europejskiego, zastrzega sobie jednak prawo pokrywania zapotrzebowania swego rynku wewnętrznego produkcją krajową i importem z innych części Królestwa.

Rząd Holenderski zobowiązuje się powstrzymać od netto-eksportu cukru z Guyany Holenderskiej do innych krajów poza Królestwem Holandii.

Rozdział IV.

Kontyngenty eksportowe dla wolnego rynku.

Artykuł 19.

(a) Układającym się Rządom przyznane będą następujące podstawowe kontyngenty eksportowe dla wolnego rynku:

Kraj	Kontyngent podstawowy (tony metryczne)
Belgia (łącznie z Kongo Belgijskim) .	20,000
Brazylia	60,000
Kuba	940,000
Czechosłowacja	250,000*)
Republika San Domingo	400,000
Niemcy	120,000
Haiti	32,500
Węgry	40,000
Holandia (łącznie z terytoriami zamorskimi)	1,050,000
Portugalia (łącznie z posiadłościami zamorskimi)	30,000
Peru	330,000
Polska	120,000
Związek Sowieckich Socjalistycznych Republik (z wyłączeniem eksportu do Mongolii, Tannu Tuva i Sin-Kiang)	230,000
Razem .	3,622,500

(b) Poza tym, zostaje przewidziane zarezerwowanie 47,500 ton z przeznaczeniem dla wolnego rynku. Ten kontyngent rezerwowy będzie w razie potrzeby oddany do dyspozycji Rządów, które, jakkolwiek nie posiadają osobnych kontyngentów, poczyniły przed podpisaniem niniejszej Umowy kroki zmierzające do zrównoważenia swej produkcji i konsumcji i które nie były dotąd stałymi eksporterami, a to w tym celu, by w którymkolwiek roku mogły wyeksportować nieprzewidzianą nadwyżkę produkcji.

*) Czechosłowacja otrzyma następujące dodatkowe przydziały:

W roku rozpoczynającym się —
1 września 1937 r. — 90,000 ton metr.;
1 września 1938 r. — 60,000 ton metr.;
1 września 1939 r. — 25,000 ton metr.;

z tym, że Czechosłowacja przedsięweźmie kroki w kierunku zredukowania swego obszaru uprawy buraków cukrowych, odpowiednio do tych cyfr.

Jugosławia będzie miała, w każdym roku, w czasie trwania Umowy, prawo do rezerwy aż do wysokości 12,500 ton.

Francja będzie miała prawo ulokowania na wolnym rynku ewentualnej nadwyżki produkcji krajowej lub kolonialnej, do wysokości reszty rezerwy, po potrąceniu wszelkiej kwoty zużytej przez Jugosławię.

Jeżeli w danym roku Francja nie wykorzysta reszty rezerwy po potrąceniu kwoty 12,500 ton będącej do dyspozycji Jugosławii, eksport Jugosławii będzie mógł być podwyższony do maksimum 15,000 ton.

(c) Jeżeli „Commonwealth" Filipin przydzielony zostanie na mocy postanowień art. 10 podstawowy kontyngent eksportowy, to będzie on podlegał pod każdym względem tym samym postanowieniom, co kontyngenty eksportowe wskazane w punkcie (a) niniejszego artykułu.

(d) W przypadku gdyby jakiś Rząd nie sygnatariusz przystąpił do niniejszej Umowy zgodnie z art. 49, Rada, na mocy jednomyślnej uchwały, będzie mogła przydzielić mu, ustalony w porozumieniu z nim, podstawowy kontyngent eksportowy.

Artykuł 20.

Jeżeli kiedykolwiek, mając na względzie zapotrzebowanie rynku, Rada trzema piątymi oddanych głosów uzna za pożądaną podaż dodatkowych ilości, to przydzieli dodatkowe kontyngenty wszystkim zainteresowanym krajom na ustalony przez nią czasokres (nie przekraczający jednego roku), z tym, że te dodatkowe kontyngenty będą proporcjonalne do podstawowego kontyngentu każdego kraju. Równocześnie Rada przystąpi do odpowiedniego, proporcjonalnego powiększenia kontyngentu rezerwowego. Jugosławii przysługiwać będzie prawo do tej podwyżki kontyngentu rezerwowego proporcjonalnie do udziału, jaki należy się jej w pierwotnej ilości rezerwy. Ponadto, zgodnie z art. 10, Rada przydzieli „Commonwealth" Filipin kontyngent eksportowy odpowiadający 4 procentom łącznej ilości przydzielonych dodatkowych kontyngentów, z uwzględnieniem powiększenia kontyngentu rezerwowego.

Artykuł 21.

(a) Rada będzie miała prawo zmniejszyć, bądź na rok rozpoczynający się 1 września 1937 r., bądź na rok rozpoczynający się 1 września 1938 r. względnie na obydwa te lata — kontyngenty eksportowe w równym stosunku procentowym nie przekraczającym 5 procent, jeśli, po zbadaniu przypuszczalnego zapotrzebowania rynku na odnośny rok, uzna takie zmniejszenie za potrzebne. W tym celu uważane będą za kontyngenty eksportowe, kontyngenty podstawowe po potrąceniu od tych ostatnich wszelkich części tychże kontyngentów zwolnionych w myśl art. 24 (a), względnie po dodaniu wszelkich specjalnych przydziałów, dokonanych na odnośne lata na zasadzie art. 24 (b).

(b) W następnych latach Rada będzie mogła każdego czasu oświadczyć, czy i w jakiej mierze uważa ona zmniejszenie za pożądane; takie jednak zmniejszenie wejdzie w życie, o ile zgodzą się na nie wszyscy członkowie Rady reprezentujący kraje uprawnione do kontyngentów podstawowych lub do udziału w rezerwie.

Artykuł 22.

Każdy z Układających się Rządów, któremu kontyngent eksportowy został lub może zostać przydzielony, zobowiązuje się dopilnować, żeby netto-eksport z jego terytoriów przeznaczony na wolny rynek w żadnym poszczególnym roku kontyngentowym nie przekroczył kontyngentu eksportowego przewidzianego dla tego Rządu na tenże rok na mocy postanowień niniejszej Umowy.

Artykuł 23.

Jeżeli podczas trwania niniejszej Umowy, którykolwiek Układający się Rząd nie wyeksportował w ciągu danego roku w całości lub części swego kontyngentu, nie będzie przez to miał prawa do powiększenia tego kontyngentu w roku następnym.

Niemniej, jeśli Rząd Czechosłowacji w sposób przekonywający dowiedzie Komitetowi Wykonawczemu, że z powodu wezbrania wód, niskiego stanu wody albo lodu na Łabie, Czechosłowacja nie mogła wywieźć swego pełnego kontyngentu w którymkolwiek roku kontyngentowym, Rząd Czechosłowacji będzie mógł otrzymać upoważnienie na wyeksportowanie różnicy w ciągu pierwszych trzech miesięcy następnego roku kontyngentowego, niezależnie od jego kontyngentu na tenże rok.

Artykuł 24.

(a) Jeżeli którykolwiek z Układających się Rządów, w danym roku kontyngentowym nie zamierza wykorzystać swego kontyngentu eksportowego w całości lub części, to powiadomi o tym jak najrychlej Radę, by niewykorzystane ilości mogły być ponownie rozdzielone (I) pomiędzy inne Układające się Rządy, które doniosą Radzie, że mogą z nich zrobić użytek i (II) na rzecz kwoty rezerwowej. Ten ponowny podział będzie dokonany pro rata kontyngentów podstawowych, z uwzględnieniem postanowień poniższego punktu (b).

(b) Dla sprostania okolicznościom, których wyjątkowa powaga zostanie stwierdzona, Rada, w danym roku kontyngentowym, będzie miała

prawo zużyć, do wysokości 25 procent, kontyngenty pozostające do dyspozycji na ponowne rozdziały, względnie 50,000 ton metrycznych z tych kontyngentów, wybierając tę z ilości, która okaże się wyższa. Niemniej, gdyby w którymkolwiek roku ilość pozostająca do ponownego rozdziału okazała się niższa od 30,000 ton, Rada będzie uprawniona, w razie powstania dowiedzionej, specjalnie ważnej potrzeby, do przydzielenia na jej zaspokojenie ilości do 30,000 ton. Nadwyżka tej ilości ponad ilość pozostającą do ponownego rozdziału stanowić będzie podwyżkę dostaw na wolny rynek, a kontyngenty innych Układających się Rządów nie będą przez nią naruszone.

(c) Rządy krajów niżej wymienionych podały do wiadomości, że w ciągu roku kontyngentowego rozpoczynającego się 1 września 1937 r., nie wykorzystają wskazanych poniżej części swych kontyngentów eksportowych:

Belgia	5,000	ton
Niemcy	70,000	„
Węgry	20,000	„
Polska	20,000	„
Z. S. S. R.	11.500	„

Rząd francuski powiadomił, że w wyżej wymienionym roku kontyngentowym, kontyngent rezerwowy może być zmniejszony o 22,500 ton.

Artykuł 25.

Żaden Układający się Rząd nie będzie mógł odstąpić drugiemu ani kontyngentu podstawowego, ani kontyngentu eksportowego na dany rok, ani wreszcie jakiegokolwiek kontyngentu dodatkowego.

Rozdział V.

Stoki.

Artykuł 26.

(a) Jakkolwiek Układające się Rządy zdają sobie w pełni sprawę, że należy w odpowiednim stopniu uwzględnić potrzebę utrzymania wystarczających rezerw na zaspokojenie nieprzewidzianego zapotrzebowania, to jednak zgadzają się, że należy unikać gromadzenia się w ich krajach nadmiernych stoków cukru, które by ciążyły na rynku.

(b) Te z Układających się Rządów, którym kontyngenty eksportowe zostały lub mogą być przydzielone na mocy niniejszej umowy, zobowiązują się w taki sposób regulować swą produkcję, by stoki w ich krajach nie przewyższały — w każdym z tych krajów w dacie ustalonej co roku w porozumieniu z Radą — ilości równej 25 procentom ich rocznej produkcji.

(c) Niemniej, Rada, jeżeli uzna krok ten za usprawiedliwiony szczególnymi okolicznościami, może przydzielić któremukolwiek z krajów zapas przewyższający 25 procent jego produkcji.

(d) Ze względu na swą szczególną sytuację w związku z eksportem do Stanów Zjednoczonych i z wymogami kontraktu Nr 4 na Nowojorskiej Giełdzie Cukrowej, Republika Kuby będzie mogła przy końcu każdego roku kalendarzowego posiadać z tytułu stoków: (1) dla Stanów Zjednoczonych ilość nie przewyższającą 30 procent jej kontyngentu eksportowego dla tego kraju, (2) dla wolnego rynku ilość nie przewyższającą 300,000 ton metrycznych, pod warunkiem, że Rząd Republiki Kuby zachowa przy pomocy świadectw pochodzenia lub innych środków, system kontrolny, który zapewni że te stoki będą użyte dla właściwych celów.

(e) Z uwagi na szczególne warunki produkcji we Wschodnich Holenderskich Indiach, terytorium to będzie upoważnione do utrzymywania stoków nie przekraczających 500,000 ton na dzień 1 kwietnia każdego roku.

(f) Węgry będą upoważnione do posiadania stoków wynoszących 30 procent ich rocznej produkcji.

Artykuł 27.

Te z Układających się Rządów, którym zostały przydzielone kontyngenty eksportowe dla wolnego rynku, zgadzają się, w odniesieniu do ich terytoriów produkujących trzcinę cukrową, o ile nie stanie temu na przeszkodzie susza, powódź lub inne niepomyślne okoliczności, regulować produkcję cukru tychże terytoriów w taki sposób, żeby stoki w dacie ustalonej każdego roku kalendarzowego, która będzie uzgodniona z Radą, wynosiły przynajmniej 10 procent ich odnośnych kontyngentów eksportowych w danym roku. Rozumie się jednak, że artykuł niniejszy nie będzie mógł być interpretowany jako zobowiązujący którykolwiek kraj do produkowania w ciągu lat 1937—38 lub 1938—39 ilości wyższej od jego podstawowego kontyngentu eksportowego wyszczególnionego w art. 19.

Artykuł 28.

Rada określi we właściwym czasie, co będzie uważane za „stoki" cukru dla celów art. 26 i 27.

Rozdział VI.

Ustanowienie Międzynarodowej Rady Cukrowniczej.

Artykuł 29.

Stosowanie niniejszej Umowy zapewni:

(a) Rada Generalna, która otrzyma nazwę „Międzynarodowa Rada Cukrownicza" i która będzie złożona z delegatów reprezentujących Układające się Rządy;

(b) Komitet Wykonawczy, złożony z dziewięciu członków.

Artykuł 30.

Rada i Komitet Wykonawczy będą miały siedzibę w Londynie.

Artykuł 31.

Każdy z Układających się Rządów mianuje do Rady delegację, która składać się będzie najwyżej z trzech członków. Skład jej będzie mógł być zmieniany przy pomocy formalnego zawiadomienia skierowanego do Prezesa Rady. Każdej delegacji będzie mogło towarzyszyć najwyżej trzech doradców. Delegacja wyznaczy jednego ze swych członków, który będzie uprawniony do głosowania w jej imieniu.

Artykuł 32.

Rada wybierze z grona swych członków Prezesa i Wiceprezesa oraz ustali okres ich urzędowania.

Artykuł 33.

Rada mieć będzie następujące uprawnienia i obowiązki:

(a) zapewnienie ogólnego stosowania niniejszej Umowy, bez ujmy jednak dla uprawnień, które Umowa nadaje Komitetowi Wykonawczemu;

(b) wybieranie Prezesa i Wiceprezesa Rady oraz innych funkcjonariuszów, których uzna za potrzebne mianować; ustalanie ich uprawnień i obowiązków oraz okresu ich mandatów;

(c) oszacowanie, co najmniej na dwadzieścia dni przed rozpoczęciem każdego roku kontyngentowego, zapotrzebowania konsumcyjnego wolnego rynku na dany rok;

(d) ustanawianie stałych lub czasowych komitetów, jakie uzna za wskazane dla właściwego działania i stosowania niniejszej Umowy oraz określanie ich funkcji i obowiązków;

(e) zatwierdzanie rocznego budżetu wydatków i ustalanie składek dla każdego z Układających się Rządów zgodnie z zasadami wymienionymi w art. 35;

(f) zbieranie statystyk i innych danych, jakie uzna za potrzebne dla wykonywania niniejszej Umowy oraz ogłaszanie takich informacji jakie uzna za stosowne;

(g) czynienie starań o pozyskanie dla Umowy Rządów, które jej nie podpisały, a których udział uzna za pożądany;

(h) wykonywanie, w sposób ogólny uprawnień, które okażą się potrzebne dla wykonywania niniejszej Umowy.

Artykuł 34.

Rada mianuje Sekretarza i poczyni wszelkie potrzebne kroki dla zorganizowania Sekretariatu, który będzie całkowicie niezależny od wszelkiej innej narodowej, względnie międzynarodowej organizacji lub instytucji.

Artykuł 35.

Wydatki delegacji do Rady oraz członków Komitetu Wykonawczego będą obciążały odnośne Rządy. Wszelkie inne wydatki, potrzebne do wykonania niniejszej Umowy, łącznie z wydatkami Sekretariatu, pokrywane będą drogą rocznych składek Układających się Rządów uiszczanych w sposób i w czasie, które ustali Rada; nie powinny one — z wyjątkiem przypadku wyraźnej zgody wszystkich Układających się Rządów — przekraczać Funtów sterlingów 12.500,— rocznie. Składka każdego z Rządów będzie proporcjonalna do ilości głosów, do których będzie uprawniona jego delegacja.

Artykuł 36.

(a) Rada zbierać się będzie przynajmniej raz do roku. Może być zwołana każdego czasu przez jej Prezesa. Prezes winien natychmiast zwołać zebranie Rady, jeśli tego zażąda Komitet Wykonawczy albo pięć spośród Układających się Rządów. Zawiadomienie o każdym zebraniu winno być wysłane w ten sposób żeby Układające się Rządy mogły je otrzymać co najmniej na dwadzieścia dni przed terminem zebrania.

(b) Potrzebne quorum dla zebrania Rady będzie uzyskane, jeżeli co najmniej jedna trzecia Układających się Rządów będzie reprezentowana. Jeden lub kilka Układających się Rządów mogą przez pisemne notyfikacje, skierowane do Prezesa, upoważnić delegację innego z Układających się Rządów do zastępowania ich i głosowania w ich imieniu na wszelkim zebraniu Rady.

(c) Rada będzie uprawniona do pobierania uchwał bez odbycia zebrania w drodze korespondencji między Prezesem i delegacjami Układających się Rządów, jednakże z zastrzeżeniem, iż żadna delegacja nie podniesie obiekcyj przeciw tej procedurze. Wszelka uchwała w ten sposób powzięta będzie jak najrychlej zakomunikowana wszystkim delegacjom i zostanie objęta protokołem z następnego zebrania Rady.

Artykuł 37.

(a) Głosy, którymi rozporządzać będą różne delegacje do Rady, przydzielone zostały jak następuje:

Krajom eksportującym:

Unii Południowo-Afrykańskiej	2
Australii	3
Belgii	1
Brazylii	2
Kubie	10
Czechosłowacji	3
Republice San Domingo	3
Francji	3
Niemcom	4
Haiti	1
Węgrom	1
Holandii	9
Peru	3
Filipinom	1
Polsce	2
Portugalii	1
Z. S. S. R.	5
Jugosławii	1
razem	55

Krajom importującym:

Chinom	5
Indiom	6
W. Brytanii	17
Stanom Zjednoczonym	17
ogółem	100

(b) Jeżeli jakikolwiek Rząd nie uczestniczący w niniejszej Umowie przystąpi do niej zgodnie z art. 49, wówczas Rada ustali, jaka ilość głosów będzie przydzielona temu Rządowi.

(c) W przypadku gdy jakikolwiek Rząd należący bądź to do grupy krajów eksportujących, bądź też — importujących, nie ratyfikuje Umowy lub później z niej się wycofa, wówczas głosy przysługujace delegacji tego rządu zostaną rozdzielone proporcjonalnie między pozostałe kraje tej samej grupy. Gdyby zaś jakikolwiek Rząd nie uczestniczący w Umowie przystąpił do niej, to głosy jemu przydzielone, odjęte będą innym krajom tej samej grupy również w stosunku proporcjonalnym, tak że stosunek 55 głosów dla krajów eksportujących i 45 głosów dla krajów importujących zostanie zachowany. Dla celów tego punktu każdy Rząd przystępujący do Umowy, któremu nie został przyznany żaden kontyngent eksportowy, będzie włączony do grupy krajów importujących.

Artykuł 38.

Z zastrzeżeniem postanowień przeciwnych, uchwały Rady zapadają zwykłą większością głosów Układających się Rządów, reprezentowanych na zebraniu.

Artykuł 39.

(a) W skład Komitetu Wykonawczego wejdzie:

I) trzech przedstawicieli Rządów krajów importujących,

II) trzech przedstawicieli Rządów krajów produkujących cukier trzcinowy,

III) trzech przedstawicieli Rządów krajów produkujących cukier buraczany.

(b) Przedstawiciele wyżej wymienionych grup krajów będą podlegali postanowieniom punktu (c) niniejszego artykułu, w sposób następujący:

I) z krajów importujących — Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki będą reprezentowane przez cały czas trwania niniejszej Umowy, a Rządy innych krajów wymienionych w artykule 37 jako kraje importujące wybiorą corocznie spośród siebie kraj, który wyznaczy trzeciego reprezentanta tej grupy;

II) z krajów produkujących cukier trzcinowy — Rząd Republiki Kuby oraz Rząd Holenderski będą reprezentowane przez cały czas trwania Umowy, natomiast Rządy pozostałych krajów będą reprezentowane w poszczególnych latach jak poniżej:—

W roku rozpoczynającym się —

1 września 1937 r.: „Commonwealth" Australii.

1 września 1938 r.: Republika San Domingo.

1 września 1939 r.: Peru.

1 września 1940 r.: Unia Południowo-Afrykańska.

1 września 1941 r.: Brazylia.

III) Z krajów produkujących cukier buraczany — Rządy niżej wymienionych krajów będą w poszczególnych okresach reprezentowane jak następuje: —

W roku rozpoczynającym się —

1 września 1937 r.: Czechosłowacja, Niemcy, Z. S. S. R.

1 września 1938 r.: Czechosłowacja, Niemcy, Z. S. S. R.

1 września 1939 r.: Czechosłowacja, Francja, Polska.

1 września 1940 r.: Belgia, Niemcy, Z. S. S. R.

W półroczu rozpoczynającym się 1 września 1941 r.: Francja, Węgry, Polska.

W półroczu rozpoczynającym się 1 marca 1942 r.: Francja, Polska, Jugosławia.

(c) Prezes Rady będzie z urzędu członkiem Komitetu Wykonawczego i w okresie jego urzędowania Rząd reprezentowany przez niego nie będzie uprawniony do mianowania dalszego reprezentanta do Komitetu Wykonawczego w myśl punktu (b) niniejszego artykułu.

Artykuł 40.

Komitet Wykonawczy będzie wykonywał wszelkie uprawnienia, które mu przekaże Rada, z wyjątkiem:

(1) redukowania kontyngentów na zasadzie artykułu 21;

(2) przydzielania dodatkowych kontyngentów na zasadzie art. 20;

(3) określania warunków, na jakich Rząd nie uniczestniczący w Umowie może przystąpić do niej w myśl artykułu 49;

(4) uprawnień wykonywanych na mocy artykułów 44 i 51.

Artykuł 41.

Ilekroć Komitet Wykonawczy uzna, że kwoty eksportowe ustalone na dany rok kontyngentowy nie wystarczają na pokrycie zapotrzebowania konsumcji lub też przewidywać należy nagłą i nadmierną zwyżkę ceny, winien przedłożyć Radzie telegraficznie takie zalecenia, jakie uzna za potrzebne dla zwolnienia do datkowych kwot stosownie do art. 20 i zażądać telegraficznej decyzji. Jeżeli w ciągu pięciu dni, delegacje mające odpowiednią większość głosów, stosownie do art. 20, nie udzielą telegraficznie zgody na te zalecenia, wówczas Prezes winien niezwłocznie zwołać zebranie Rady.

Artykuł 42.

(a) Komitet Wykonawczy będzie się zbierał ilekroć uzna to za wskazane jego Prezes lub gdy zażądają tego dwaj członkowie Komitetu.

(b) Dla osiągnięcia quorum potrzebna będzie obecność pięciu członków. Uchwały zapadają większością oddanych głosów.

(c) Każdy członek Komitetu Wykonawczego będzie miał jeden głos. Wyjątek stanowią przedstawiciele Rządów Stanów Zjednoczonych Ameryki i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii, którzy będą mieli po dwa głosy.

(d) W przypadku równości głosów, Prezesowi Komitetu przysługuje głos decydujący.

(e) Każdy członek Komitetu będzie mógł, w drodze pisemnej, notyfikować wyznaczenie innego członka do zastępowania go i głosowania w jego imieniu.

Rozdział VII.

Różne postanowienia.

Artykuł 43.

Umowa niniejsza będzie stosowała się do wszystkich terytoriów każdego z Układających się Rządów, łącznie z koloniami, terytoriami zamorskimi, protektoratami oraz terytoriami pozostającymi pod ich zwierzchnictwem lub mandatem.

Artykuł 44.

(a) Jeżeli którykolwiek z Układających się Rządów stwierdzi, że inny Układający się Rząd nie dotrzymał zobowiązań wynikających z niniejszej Umowy, zwołane zostanie nadzwyczajne zebranie Rady dla rozstrzygnięcia, czy istotnie zaszło naruszenie Umowy i — jeżeli tak — jakie środki zaradcze należy zalecić Układającym się Rządom na skutek tego naruszenia. Jeżeli Rada zdecyduje, że pożądane jest, aby inne z Układających się Rządów zakazały lub ograniczyły import cukru z kraju, który naruszył Umowę, to uchwalenie takich środków nie będzie uważane za niezgodne z klauzulą największego uprzywilejowania przysługującą Rządowi, który naruszył Umowę.

(b) Wszelkie postanowienie Rady uchwalane na mocy niniejszego artykułu, zapadać będzie większością trzech czwartych oddanych głosów.

Artykuł 45.

Gdyby, w czasie trwania niniejszej Umowy, zostało uznane lub wykazane, że osiągnięciu jej celów stanęły na przeszkodzie kraje nie będące w niej Stronami, zostanie zwołane nadzwyczajne zebranie Rady w celu rozstrzygnięcia, jakie środki należałoby zalecić Układającym się Rządom.

Artykuł 46.

Gdyby Rada doszła kiedykolwiek do przekonania, że wskutek znacznego wzrostu eksportu lub zużycia syropów cukrowych, cukru płynnego, melasu jadalnego lub jakichkolwiek innych mieszanek cukrowych, produkty te zaczynają wypierać cukier w stopniu powstrzymującym pełne osiągnięcie celów niniejszej Umowy — będzie ona mogła postanowić, że takie produkty lub niektóre z nich, uważać należy, ze względu na zawartość w nich cukru, za cukier w rozumieniu niniejszej Umowy; pod warunkiem jednak, że z obliczenia ilości cukru, jaką należałoby zaliczyć do kwoty eksportowej danego kraju, Rada wyłączy równowartość w cukrze takiej ilości tych produktów jaka była wywożona normalnie z tego kraju przed wejściem w życie Umowy.

Artykuł 47.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana, a dokumenty ratyfikacyjne będą złożone możliwie najrychlej Rządowi Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, któ-

ry o każdym złożeniu zawiadomi Rządy, które Umowę podpisały.

Artykuł 48.

(a) Umowa niniejsza zacznie obowiązywać z dniem 1 września 1937 r., jeżeli do tego dnia zostanie ratyfikowana przez wszystkie Rządy, które je podpisały.

(b) Jeżeli do wyżej wymienionej daty dokumenty ratyfikacyjne wszystkich sygnatariuszy nie będą złożone, to Rządy, które do tego czasu Umowę ratyfikują — mogą postanowić, że między sobą nadają jej moc obowiązującą.

Artykuł 49.

(a) Do dnia 30 czerwca 1937 r. Umowa niniejsza będzie otwarta do podpisu każdego z Rządów reprezentowanych na Konferencji, na której Umowa została opracowana. Prawo podpisania Umowy po tej dacie uzależnione będzie od podpisania przez podpisujący Rząd również dołączonego do niej Protokołu.

(b) Umowa niniejsza będzie, po wejściu w życie, otwarta w każdym czasie, dla przystąpienia Rządu każdego terytorium metropolii, który jeszcze Umowy nie podpisał, pod warunkiem, że warunki tego przystąpienia zostaną, za wspólnym porozumieniem, uzgodnione uprzednio przez Radę i zainteresowany Rząd.

Artykuł 50.

(a) Z zastrzeżeniem postanowień art. 51, Umowa niniejsza będzie obowiązywała przez lat pięć licząc od daty wejścia jej w życie i nie będzie mogła być wypowiedziana.

(b) Co najmniej na sześć miesięcy przed wygaśnięciem niniejszej Umowy, Układające się Rządy postanowią, czy Umowa ma być przedłużona na dalszy okres i, jeżeli tak, na jakich warunkach. W przypadku nieosiągnięcia jednomyślności, Rządy pragnące utrzymać Umowę w mocy będą uprawnione do utrzymania jej w stosunkach wzajemnych.

Artykuł 51.

Układające się Rządy będą miały prawo wypowiedzieć niniejszą Umowę w przypadkach i na warunkach następujących:

(a) Każdy z Układających się Rządów, jeżeli zostanie zawikłany w działania wojenne, będzie mógł zgłosić prośbę o zawieszenie zobowiązań wynikających dla niego z tytułu Umowy. Jeżeli zgłoszenie zostanie odrzucone, Rząd taki będzie mógł notyfikować wypowiedzenie Umowy.

(b) Jeżeli jeden z Układających się Rządów, do którego terytoriów odbywa się netto-import cukru, stwierdzi, że na skutek stosowania niniejszej Umowy występuje ostry brak podaży lub anormalna zwyżka cen światowych, będzie on mógł zażądać od Rady przedsięwzięcia środków dla zaradzenia tej sytuacji. W przypadku gdyby Rada uchyliła to żądanie, zainteresowany Rząd będzie mógł notyfikować wypowiedzenie Umowy.

(c) Jeżeli podczas trwania niniejszej Umowy, na skutek działań jakiegoś kraju (do którego Umowa stosuje się lub nie stosuje), nastąpi na wolnym rynku niekorzystna zmiana stosunku pomiędzy podażą a popytem, mogąca dotkliwie zmniejszyć możliwości zbytu dostawców na tym wolnym rynku, każdy z Układających się Rządów dotknięty tą zmianą, będzie mógł przedstawić swoją sprawę Radzie. Jeżeli Rada nie uzna, że zażalenie danego Rządu jest uzasadnione, Rząd ten będzie miał prawo przedłożyć sprawę orzeczeniu trzech arbitrów, obywateli krajów nie będących Stronami w Umowie, którzy zostaną wyznaczeni przez Radę na jej pierwszym posiedzeniu po wejściu Umowy w życie. Jeżeli Rada, albo arbitrzy uznają zażalenie za uzasadnione, zainteresowany Rząd będzie mógł wypowiedzieć Umowę.

(d) W każdej sprawie, która zgodnie z poprzednim ustępem niniejszego artykułu, będzie Radzie przedłożona — Rada poweźmie postanowienie w przeciągu dni sześćdziesięciu. W braku powzięcia postanowienia w tym czasie Rząd, który przedłożył sprawę, będzie mógł wypowiedzieć Umowę.

(e) W przypadku gdy którykolwiek Rząd zanotyfikuje wypowiedzenie Umowy zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu, każdy inny Układający się Rząd również będzie mógł w przeciągu następujących, po tej notyfikacji, trzech miesięcy, notyfikować wypowiedzenie Umowy.

(f) Każde powiadomienie o wypowiedzeniu Umowy, uskutecznione w myśl niniejszego artykułu będzie przesłane Rządowi Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, który zakomunikuje je wszystkim Układającym się Rządom oraz Radzie. Wypowiedzenie zacznie wywierać skutki w trzy miesiące po dacie otrzymania powiadomienia przez Rząd Zjednoczonego Królestwa.

(g) Każda uchwała Rady powzięta w myśl niniejszego Artykułu, winna być powzięta większością trzech czwartych oddanych głosów.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Umowę.

Sporządzono w Londynie, dnia szóstego maja 1937 r. Zgodnie z procedurą zastosowaną przez Światową Konferencję Monetarną i Gospodarczą, w nawiązaniu do której zwołana została Międzynarodowa Konferencja Cukrownicza, Umowa niniejsza sporządzona została w językach francuskim i angielskim. Zostaną również sporządzone teksty niemiecki i rosyjski. Te cztery teksty, będące jednakowo autentyczne, będą złożone w archiwach Rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, którego staraniem uwierzytelnione za zgodność odpisy tych tekstów zostaną zakomunikowane wszystkim Rządom sygnatariuszom.

Do czasu podpisania innych tekstów, podpisy położone pod tekstem angielskim zaczną wywierać skutki z dniem dzisiejszym.

ZA RZĄD UNII POŁUDNIOWO-AFRYKAŃSKIEJ:

C. T. te Water
F. J. du Toit

ZA RZĄD „COMMONWEALTH" AUSTRALII:

R. G. Casey
S. M. Bruce

ZA RZĄD BELGII:

Luc. Beauduin

ZA RZĄD BRAZYLII:

Decio Coimbra

ZA RZĄD ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ:

J. Ramsay Mac Donald

ZA RZĄD CHIN:

Quo Tai-cHi

ZA RZĄD REPUBLIKI KUBY:

J. Gomez M.
Aurelio Portuondo
E. H. Farrés
Arturo Mañas

ZA RZĄD CZECHOSŁOWACJI:

Jan Masaryk

ZA RZĄD REPUBLIKI SAN DOMINGO:

R. P. Pichardo

ZA RZĄD FRANCJI:

Ch. Spinasse

ZA RZĄD NIEMIEC:

Joachim v. Ribbentrop
Dr Alfons Moritz
Ludwig Schuster

ZA RZĄD HAITI:

Léon Defly

ZA RZĄD WĘGIER:

Constantin de Masirevich
Dr G. Vinnay

ZA RZĄD INDII:

D. B. Meek

ZA RZĄD HOLANDII:

J. van Gelderen

ZA RZĄD PERU:

Felipe Pardo
J. Chamot
Alfredo Ferreyros

ZA RZĄD POLSKI:

Delegacja Rządu Polski, do którego w myśl istniejących traktatów, należy prowadzenie spraw zagranicznych Wolnego Miasta Gdańska, zastrzega dla Rządu Polskiego prawo przystąpienia, w czasie późniejszym, do Umowy za Wolne Miasto Gdańsk.

Edward Raczyński

ZA RZĄD PORTUGALII:

Luiz Ferreira de Castro

ZA RZĄD ZWIĄZKU SOWIECKICH SOCJALISTYCZNYCH REPUBLIK:

Rozumie się, że ani Artykuł 5 Umowy dotyczący zapasów, ani wszystkie inne Artykuły, które w różnych jej Rozdziałach, w jakikolwiek sposób odnoszą się do produkcji wewnętrznej — nie stosują się do Z. S. S. R. jako do Państwa rządzonego według zasady gospodarki planowej.

N. Bogomolov

ZA RZĄD STANÓW ZJEDNOCZONYCH AMERYKI:

Norman H. Davis

Mam sobie polecone przez Rząd mój oświadczyć, że w przypadku wygaśnięcia w czasie trwania niniejszej Umowy, jego obecnego ustawodawstwa o kontyngentowaniu importu i zbytu cukru, dążeniem mojego Rządu będzie utrzymanie stawki celnej na cukier pełnocłowy na poziomie nie wyższym od obecnego.

(W ODNIESIENIU DO „COMMONWEALTH" FILIPIN):

Urbano A. Zafra

ZA RZĄD JUGOSŁAWII:

V. Milanovitch

PROTOKÓŁ DOŁĄCZONY DO UMOWY.

1. W chwili podpisywania Umowy z dnia dzisiejszego, dotyczącej regulowania produkcji i zbytu cukru, Rządy sygnatariusze zgodziły się, iż Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przedsięweźmie, w czasie od dnia dzisiejszego do objęcia funkcyj przez Radę Tymczasową, o której jest mowa poniżej, wszelkie potrzebne kroki o charakterze tymczasowym, łącznie ze zwołaniem pierwszego zebrania rzeczonej Rady Tymczasowej, które odbędzie się możliwie najrychlej w Londynie, przygotowaniem porządku dziennego dla tego zebrania oraz poczynieniem wszelkich potrzebnych zarządzeń.

2. Rzeczone Rządy zgadzają się na mianowanie, możliwie najrychlej, przedstawicieli, którzy utworzą Radę Tymczasową powołaną do sprawowania wszelkich funkcji Międzynarodowej Rady Cukrowniczej mającej być utworzoną w myśl niniejszej Umowy. Do Rady Tymczasowej stosować się będą, pod wszelkimi względami, postanowienia Rozdziału VI niniejszej Umowy z tym jednakże, iż żadne postanowienia rzeczonej Rady Tymczasowej nie będą wiążące dla Rządów sygnatariuszy przed wejściem Umowy w życie.

3. W przeciągu 40 dni od daty podpisania Umowy, Rządy sygnatariusze powiadomią Rząd Zjednoczonego Królestwa o stanie ratyfikacyj u nich.

4. Jeżeli, dla przyczyn natury konstytucyjnej, Rząd nie może otrzymać od Parlamentu potrzebnego upoważnienia, które by mu pozwoliło ratyfikować Umowę przed 1 września 1937 r., Rządy sygnatariusze zgadzają się przyjąć, tymczasowo i jako równoznaczne z ratyfikacją, dla celów wprowadzenia w życie Umowy w wymienionym dniu, oświadczenie, że dany Rząd przyjmuje tymczasowo, z tym dniem, zobowiązania wynikające z Umowy i że będzie ją ratyfikował możliwie najrychlej. W przypadku gdyby dokument ratyfikacyjny tego Rządu nie został złożony przed 1 stycznia 1938 r., Umawiające się Rządy będą uprawnione do zadecydowania, czy Umowa winna być utrzymana, czy też nie.

5. Rządy sygnatariusze zobowiązują się, każdy w odniesieniu do swoich terytoriów, dbać o to, aby stan produkcji, importu i eksportu cukru nie uległ zmianom sprzecznym z celami Umowy w czasie, który upłynie od jej podpisania do wejścia w życie. Każde naruszenie tego zobowiązania będzie równoznaczne z pogwałceniem Umowy.

6. Rządy sygnatariusze przyjmują do wiadomości oświadczenie złożone Konferencji przez delegata Rządu Kanady:

„Pragnę złożyć krótkie oświadczenie, dotyczące stanowiska Rządu Kanady. Po pospiesznym z konieczności przejrzeniu Konwencji, Rząd Kanady żałuje, iż nie czuje się w możności wydać upoważnienia do podpisania Umowy w chwili obecnej. Naturalnie, sympatyzuje on z celem Konferencji dążącym do zapobieżenia produkcji nieekonomicznej, ale sytuacja Kanady na tej Konferencji, jako importera i konsumenta cukru jest tak różna od sytuacji wszystkich prawie reprezentowanych krajów, iż potrzebuje on dodatkowego okresu czasu dla zbadania specyficznych skutków postanowień Konwencji w odniesieniu do rzeczonej sytuacji i dla rozstrzygnięcia, czy w wyniku tych badań, będzie on mógł zgłosić później swoje przystąpienie. Równocześnie Rząd Kanady ponawia dane już zapewnienie, że, w czasie trwania niniejszej Umowy, nie zamierza wpływać na zwiększenie produkcji cukru w Kanadzie przez subsydia, wzmożony protekcjonizm, specjalne zwroty podatków lub przez wszelkie inne analogiczne środki".

7. Protokół niniejszy wchodzi w życie w stosunku do każdego Rządu sygnatariusza, z dniem podpisania.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszy Protokół.

Sporządzono w Londynie, dnia szóstego maja tysiąc dziewięćset trzydziestego siódmego roku. Zgodnie z procedurą zastosowaną przez Światową Konferencję Monetarną i Gospodarczą, w nawiązaniu do której zwołana została Międzynarodowa Konferencja Cukrownicza, Umowa niniejsza sporządzona została w językach francuskim i angielskim. Zostaną również sporządzone teksty niemiecki i rosyjski. Te cztery teksty, będące jednakowo autentyczne, będą złożone w archiwach Rządu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, którego staraniem uwierzytelnione za zgodność odpisy tych tekstów zostaną zakomunikowane wszystkim Rządom sygnatariuszom.

ZA RZĄD UNII POŁUDNIOWO-AFRYKAŃSKIEJ:

C. T. te Water
F. J. du Toit

ZA RZĄD „COMMONWEALTH" AUSTRALII:

R. G. Casey
S. M. Bruce

ZA RZĄD BELGII:

Luc. Beauduin

ZA RZĄD BRAZYLII:

Decio Coimbra

ZA RZĄD ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ:

J. Ramsay Mac Donald

ZA RZĄD CHIN:
Quo Tai-cHi

ZA RZĄD REPUBLIKI KUBY:
J. Gomez M.
Aurelio Portuondo
E. H. Farrés
Arturo Mañas

ZA RZĄD CZECHOSŁOWACJI:
Jan Masaryk

ZA RZĄD REPUBLIKI SAN DOMINGO:
R. P. Pichardo

ZA RZĄD FRANCJI:
Ch. Spinasse

ZA RZĄD NIEMIEC:
Joachim v. Ribbentrop
Dr Alfons Moritz
Ludwig Schuster

ZA RZĄD HAITI:
Léon Defly

ZA RZĄD WĘGIER:
Constantin de Masirevich
Dr G. Vinnay

ZA RZĄD INDII:
D. B. Meek

ZA RZĄD HOLANDII:
J. van Gelderen

ZA RZĄD PERU:
Felipe Pardo
J. Chamot
Alfredo Ferreyros

ZA RZĄD POLSKI:
Edward Raczyński

ZA RZĄD PORTUGALII:
Luiz Ferreira de Castro

ZA RZĄD ZWIĄZKU SOWIECKICH REPUBLIK SOCJALISTYCZNYCH:
N. Bogomolov

ZA RZĄD STANÓW ZJEDNOCZONYCH AMERYKI:
Norman H. Davis

(W ODNIESIENIU DO „COMMONWEALTH FILIPIN):
Urbano A. Zafra

ZA RZĄD JUGOSŁAWII:
V. Milanowitch

747

UKŁAD

dotyczący długów publicznych niezabezpieczonych austriackich i węgierskich opiewających na floreny srebrne, floreny lub korony, podpisany w Paryżu dnia 11 lutego 1931 r.

Przekład.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

Wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia jedenastego lutego tysiąc dziewięćset trzydziestego pierwszego roku podpisany został w Paryżu Układ dotyczący Długów publicznych niezabezpieczonych austriackich i węgierskich, opiewających na floreny srebrne, floreny lub korony, z dwiema deklaracjami łącznymi, o następującym brzmieniu dosłownym:

DŁUGI PUBLICZNE NIEZABEZPIECZONE AUSTRIACKIE I WĘGIERSKIE, OPIEWAJĄCE NA FLORENY SREBRNE, FLORENY LUB KORONY.

Rząd Królestwa Rumunii, reprezentowany przez p. Alexandre ZEUCEANU, Ministra pełnomocnego, delegata - asesora Rumunii do Komisji Odszkodowań, i przez p. J. TUTUC, Radcę Technicznego w Ministerstwie Skarbu,

Rząd Królestwa Jugosławii, reprezentowany przez p. Dr Miroslav PLOJ,

z jednej strony,

Rząd Republiki Austriackiej, w charakterze posiadacza świadectwa nadwyżki (certificat d'excédent), wydanego przez Komisję Odszkodowań, reprezentowany przez p. Henri SCHMID, Radcę Poselstwa Austriackiego w Paryżu,

Rząd Królestwa Włoch, w charakterze posiadacza świadectwa nadwyżki, wydanego przez Komisję Odszkodowań, reprezentowany przez p. Andréa MONTELLA, Radcę w Ministerstwie Skarbu,

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentowany przez p. Stefana MICHALSKIEGO, Radcę Finansowego przy Ambasadzie Rzeczypospolitej Polskiej w Paryżu,

Rząd Republiki Czeskosłowackiej, reprezentowany przez p. Jaroslav ROSSI, Radcę Wydziału Ministerstwa Skarbu,

i Reprezentanci Stowarzyszeń Posiadaczy, wymienieni poniżej:

Association belge pour la Défense des détenteurs de Fonds publics, reprezentowane przez p. Léon KEUSTERS et p. François VAN ROY,

Association nationale des Porteurs français de Valeurs mobilières, reprezentowane przez p. Gustave RENDU, p. Paul GAUTHIER i p. Marcel BARDE,

Association suisse des Banquiers, reprezentowane przez p. Hermann GRÜBLER i p. Dr Max VISCHER,

Confederazione generale bancaria fascista, reprezentowane przez p. E. MERCURIO,

Council of Foreign Bondholders, reprezentowane przez p. Douglas REID,

Vereeniging voer de Oostenrijksche en Hongaarsche Fondsen, reprezentowane przez p. H. F. Van HALL i p. Hendrik Van NIEROP,

Verein zur Wahrnehmung der Interessen deutscher Eigentuemer von Anleihen der ehemaligen oesterreich-ungarischen Monarchie, reprezentowany przez p. Dr Kurt WEIGELT i p. Siegfried OSTWALD,

z drugiej strony,

uznając, że zastosowanie postanowień artykułów 203 Traktatu w St. Germain i 186 Traktatu w Trianon, które ustalają warunki przejęcia przez państwa sukcesyjne lub cesyjne b. Monarchii Austriacko - Węgierskiej długów, opiewających na inne walory jak złoto lub waluty obce, nastręcza poważne trudności, których mimo długich rokowań nie udało się rozwikłać do dziś dnia;

że jest w interesie państw i posiadaczy, aby usunąć wszelkie trudności materialne przez wycofanie z międzynarodowego rynku papierów wartościowych tytułów będących w obiegu w znacznej ilości, a których wartość istotna, zgodnie z postanowieniami wspomnianych traktatów, jest doprowadzona do sumy nieznacznej, co niektórym państwom uniemożliwia, innym znów znacznie utrudnia ich obsługę;

że zależy również na tym, żeby położyć kres rozbieżności zdań, która wynikła między niektórymi państwami a pewnymi stowarzyszeniami posiadaczy na temat rzeczonych tytułów, i zrealizować w ten sposób dzieło uspokojenia ogólnego, celem zastosowania się do postanowień art. VII Układu podpisanego w dniu 20 stycznia 1930 r. przez państwa wierzycielskie i Austrię i do postanowień analogicznych art. 2 § 2 Układu podpisanego w Paryżu dnia 28 kwietnia 1930 r. w odniesieniu do Węgier,

Zgodzili się,

iż sposobem najbardziej pożądanym i sprawiedliwym jest przystąpienie do wycofania tytułów pożyczek wskazanych powyżej, tak co do kapitału jak i procentów, oraz świadectw nadwyżki tychże pożyczek, wydanych przez Komisję Odszkodowań Rządowi Austriackiemu i Włoskiemu.

W tym celu Rząd Rumuński proponuje państwom, posiadającym świadectwa nadwyżki, które tę propozycję przyjmują, oraz Związkom Posiadaczy, które zobowiązują się przedstawić tę propozycję posiadaczom (z tym, że zobowiązanie to nie będzie powodowało naruszenia praw posiadaczy tytułów pożyczek w srebrze), dokonywania wpłat rat rocznych, przeznaczonych na stopniowe wycofywanie wspomnianych świadectw nadwyżki i tytułów, znajdujących się u posiadaczy, na warunkach korzystniejszych niż te, które by wynikały dla posiadaczy z dosłownego zastosowania postanowień traktatów pokojowych.

Delegat Rządu Jugosłowiańskiego przyłącza się do tej propozycji ze specjalnym zastrzeżeniem, że wpłaty Jugosławii — jeżeli będą miały miejsce — nastąpią przy końcu wykonywania planu.

Warunki, według których będzie dokonywane wycofywanie wyżej wymienionych tytułów, wskazane są poniżej.

Postanowienia szczegółowe.

Artykuł 1.

Tytuły następujących pożyczek:

Pożyczki towarzystw asekuracyjnych austriackich,

4½% renta węgierska (droits de boissons),
4,2% renta austriacka,
4% „ „ skonwertowana,
4% „ „ w koronach,
3½% „ „ inwestycyjna,
4% „ węgierska w koronach,
4% „ „ indemnizacyjna (dégrèvement du sol)

będą podlegały czynnościom wycofania, wskazanym poniżej, pod warunkiem, że chodzi o:

a) tytuły niewycofane z obiegu przez 7 państw sukcesyjnych lub cesyjnych b. monarchii Austriacko-węgierskiej w celu objęcia ich odnośnym blokiem narodowym (niezależnie od tego, czy tytuły te będą ostemplowane lub nie, przez państwo niesukcesyjne lub niecesyjne);

b) świadectwa nadwyżki wydane i wręczone Austrii i Włochom przez Komisję Odszkodowań wzamian tytułów odnośnych długów.

W tym celu Strony postanawiają: zeŝrodkować w Caisse Commune des Porteurs des Dettes Publiques Autrichienne et Hongroise, — co do której protokół Insbrucki w art. 2 przewiduje, iż zakres jej działania może być w następstwie rozszerzony,—wszelkie wpłaty, roczne lub odroczone, mające być uskutecz-

nione na mocy niniejszego układu, celem przystąpienia do czynności wycofania, dokonywanych przez rzeczoną Caisse na rzecz państw posiadających świadectwa nadwyżki i posiadaczy tytułów.

Artykuł 2.

Udział w długach, wymienionych w artykule poprzednim, przypadający na państwa sukcesyjne lub cesyjne, został określony decyzją Nr 4197 z dnia 8 marca 1930 r., przez którą, stosownie do postanowień aneksu do artykułów 203 Traktatu w St. Germain i 186 Traktatu w Trianon, Komisja Odszkodowań ustaliła, po określeniu całości, niedobory i nadwyżki państw sukcesyjnych lub cesyjnych b. monarchii Austriacko-węgierskiej w następujący sposób:

Korony

Państwa	Niedobory w Kr.	Nadwyżki w Kr.
Austria . .	—	60.024.429
Węgry . .	1.486.481.229	—
Włochy . .	—	196.651.352
Rumunia . .	700.286.801	—
Polska . .	—	—
Czechosłowacja . .	—	—
Jugosławia .	52.217.850[1])	—
Ogółem .	2.238.985.880	256.675.781
	w obiegu . .	1.982.310.099
		2.238.985.880

Jednakże, ponieważ można przewidzieć, że pewna liczba tytułów, obliczona za wspólnym porozumieniem na 6% całości udziału brutto każdego państwa, nie zostanie ostatecznie przedstawiona Caisse Commune w toku czynności wycofania; niedobory państw uwidocznione powyżej zostaną umownie i w sposób prowizoryczny zredukowane do:

Państwo	Udział brutto	Kwoty przyjętych zobowiązań	Zmniejszenie prowizoryczne na rzecz tyt. nieprzedstawionych	Kwoty prowizoryczne do wycofania	Ewentualna nadwyżka
Węgry	2.101.256.929	614.775.700	126.075.415	1.360.405.814	
Rumunia . . .	1.100.471.129	400.184.328	66.028.267	634.258.534	
Jugosławia . . .	738.112.207	685.894.357 + 8.249.650	44.286.732		318 532
			236.390.414	1.994.664.348	

Artykuł 3.

Rumunia zobowiązuje się do uregulowania obliczonego prowizorycznie udziału swego długu, wynoszącego z tytułu kapitału

634.258.534 korony (oraz zaległości płatne od dnia 16 lipca 1920 r. od tytułów austriackich i od dnia 26 lipca 1921 r. od tytułów węgierskich — do dnia 4 stycznia 1932 r.),

przez wpłatę do Caisse Commune w przeciągu 25 lat, poczynając od 5 stycznia 1932 r. włącznie do 5 stycznia 1956 r. włącznie, rocznej raty stałej w wysokości:

1.700.000 fr. szwajcarskich (łącznie z prowizją).

Artykuł 4.

Rachunki zostaną zamknięte z końcem dwudziestego piątego roku tak, aby określić stosunek do ogólnej sumy emisyjnej tytułów będących w obiegu przedstawionych do wykupu w ciągu dwudziestu pierwszych lat wykonywania planu w terminach, wskazanych poniżej w art. 8.

W przypadku, gdyby w końcu dwudziestego piątego roku rachunki, sporządzone przez Caisse Commune, wykazywały dla dwudziestu pierwszych lat, że zmniejszenie, dokonane umownie na rzecz tytułów nieprzedstawionych, było obliczone w kwocie, przewyższającej stan rzeczywisty, Rumunia dokona wypłaty za każdy tytuł, który zostanie przedstawiony ponad ilości, przewidziane w art. 3 powyżej (634.258.534 kor.), na podstawie stosunku istniejącego między 3.400.000 fr. szw. i kapitałem uzupełniającym 66.028.267 kor. Te dodatkowe wpłaty Rumunii, które w żadnym razie nie będą mogły być wyższe od sumy prowizorycznego potrącenia Kor. 66.028.267, przewidzianego w art. 2, będą dokonywane od dnia 5 stycznia 1957.

Poza tym, jeżeli z tych rachunków okaże się, że Jugosławia pozostaje dłużną na skutek przedstawienia tytułów w ilości większej niż

---

[1]) Wobec zastrzeżenia uczynionego przez Jugosławię, że bilans jej jest zmniejszony o sumę 8.249.650 kor., z udziału przypadającego na to państwo na skutek likwidacji funduszu pod nazwą „Emerytury kolei żelaznych" i innych, czego uzasadnienie mieści się w deklaracji załączonej do niniejszego Układu.

przewidywana, państwo to będzie musiało dokonać wpłaty w dniu 5 stycznia 1957 r., biorąc za podstawę 4.51 fr. szwajcarskich za 100 koron, plus procenty składane w wysokości 4% w ciągu 25 lat od kwoty kapitału, którą będzie w tym momencie dłużne.

Artykuł 5.

W końcu trzydziestego roku wykonywania planu nastąpi rewizja bilansów siedmiu państw sukcesyjnych lub cesyjnych byłej Monarchii na podstawie wysokości bloków narodowych, ustalonych przez Komisję Odszkodowań (Decyzja z 23 czerwca 1928 r. Nr 3797), — biorąc pod uwagę w stosunku do Jugosławii deklarację z 4 lutego 1931 r., dołączoną do niniejszego Układu, — i na podstawie kwot tytułów, będących w obiegu, które zostały przedstawione do wycofania. Rewizja ta da możność ustalenia dokładnej wysokości państwowych obciążeń, zmniejszonych lub też zwiększonych w stosunku do tych, które wynikają obecnie z bilansów, ustalonych przez Komisję Odszkodowań.

W przypadku zmniejszenia obciążeń sprostowanie na korzyść państw, dotyczące zwiększenia ich świadectw nadwyżki lub ewentualnie stworzenia nowych nadwyżek, będzie się opierało na cenie początkowej wykupu za 100 kor., zwiększonej o procent składany w wysokości 4% aż do dwudziestego piątego roku. Saldo, pozostające po potrąceniu kosztów, zostanie zlikwidowane we wspólnym porozumieniu wszystkich państw-sygnatariuszy.

W przypadku zwiększenia obciążeń, Caisse Commune będzie musiała powiadomić o sytuacji wszystkie państwa sukcesyjne lub cesyjne, w celu ustalenia ogólnego układu, dającego możność likwidacji wspomnianego zwiększenia.

Artykuł 6.

Raty roczne, wpłacone przez Rumunię, wpłaty, które by ewentualnie miały być dokonywane przez Jugosławię, jak też wszelkie sumy, które by mogły być wpłacone przez każde inne państwo, przystępujące następnie do niniejszego planu, z tytułu jego odnośnego udziału. będą zcentralizowane przez Caisse Commune, która prowadzić będzie osobną rachunkowość pod rubryką „Raty roczne, przeznaczone na wycofanie tytułów długów publicznych austriackich i węgierskich niezabezpieczonych i nie opiewających na złoto i na waluty obce, przewidzianych w artykułach 203 Traktatu w St. Germain i 186 Traktatu w Trianon".

Artykuł 7.

Dla zapewnienia kontroli czynności, określonych w artykułach poprzednich, Państwa Dłużnicze, będące sygnatariuszami niniejszego Układu, jak też każde inne państwo dłużnicze, które w następstwie przystąpi do niniejszego Układu, pod warunkiem wzięcia udziału w wykonywaniu planu, drogą efektywnych rat rocznych, wyznaczą przedstawiciela. Przedstawiciel ten, wyznaczany corocznie kolejno przez państwa uczestniczące, będzie miał przy Caisse Commune dla jej aktów administracyjnych, dotyczących odnośnych tytułów, uprawnienia podobne do tych, które są przewidziane w art. VIII Statutu Caisse Commune dla Komisarza-Delegata Państw dla czynności, dotyczących rent, opiewających na złoto i waluty obce.

Jeżeliby się zdarzyło, że w ciągu pewnego określonego czasu, plan, będący przedmiotem niniejszego Układu, mógł być wykonywany przez jedno tylko państwo, przedstawiciel tego państwa pełniłby obowiązki nieprzerwanie, aż do przystąpienia innego państwa uczestniczącego.

Artykuł 8.

Obligacje i kupony podlegające wycofaniu, które nie będą przedstawione w terminie lat pięciu od daty rozpoczęcia ich płatności, będą pozbawione dobrodziejstw niniejszego Układu, gdyż propozycja wycofania, uczyniona w stosunku do nich za pośrednictwem Caisse Commune, została uzależniona od tego terminu przez państwa dłużnicze.

Postanowienia techniczne.

Artykuł 9.

Pierwsze wpłaty, które uskutecznią państwa, będą użyte w porządku następującym, na wycofanie:

a) tytułów imiennych i tytułów nienumerowanych wszystkich pożyczek, wymienionych w niniejszym Układzie;

b) tytułów 4,2% pożyczki austr. 1868 r., płatność: kwiecień, październik, które znajdują się w rękach okazicieli;

c) części nadwyżek, posiadanych przez państwa, która odpowiada tytułom pożyczki austr. 4,2% z 1868 r., płatność: kwiecień, październik.

Artykuł 10.

Po zastosowaniu artykułu powyższego ogólna suma, wpłacona przez państwa, będzie podzielona na trzy części proporcjonalne, przeznaczone w sposób następujący:

1) na wycofanie części świadectwa nadwyżki Austrii zmniejszonego do kwoty Kr. 20.694.154; [1])

2) na wycofanie części świadectwa nadwyżki Włoch zmniejszonego do kwoty Kr. 173.978.523; [2])

3) na wycofanie tytułów, należących do okazicieli, których zmniejszenie kwoty ogólnej przewiduje się do Kr. 1.629.858.975. [3])

Artykuł 11.

Części, wykazane powyżej pod 1) i 2), będą wycofywane, bez żadnego potrącenia, każdego roku na kwoty kapitałowe w stosunku do sum części 1), 2) i 3).

Część wymieniona pod 3 będzie zmniejszona o ewentualne koszty, określone corocznie przez Caisse Commune w porozumieniu z przedstawicielem państw.

Tablica załączona została ustalona na podstawie stałej raty rocznej kapitału i odsetek. Cena wykupu mieścić w sobie będzie kapitał i odsetki w wysokości 4%, zwiększone o odsetki składane za każdy rok. Wobec tego kwoty kapitału nominalnego, wycofywane, będą zmniejszały się co roku.

Artykuł 12.

Tytuły, należące do okazicieli, będą wycofywane przez Caisse Commune wraz z dołączonymi talonami i kuponami. Kuponami zaległymi są kupony o terminach płatności, przypadających po 16 lipca 1920 r. dla pożyczek austriackich i po 26 lipca 1921 r. dla pożyczek węgierskich.

Cena wykupu obligacyj i talonów, przedstawionych Caisse Commune bez kuponów zaległych, ulegnie zmniejszeniu proporcjonalnemu o wartość brakujących kuponów, przy ustaleniu wartości każdego kuponu półrocznego na 1/70 wartości ceny wykupu kapitału, wskazanej w ogłoszeniu o losowaniach.

Posiadacze odłączonych kuponów o ubiegłych terminach płatności będą mogli otrzymać stosunkową część sumy wykupu, przypadającej na każdy kupon w każdym odnośnym roku, pod jednym tylko warunkiem, że numery wymienionych kuponów będą odpowiadać numerom tytułów, wycofanych przez Caisse Commune na mocy niniejszego Układu w poprzednich losowaniach.

W żadnym razie tytuły, przedstawione bez odnośnego talonu, nie będą mogły być wycofane przez Caisse Commune.

Kupony obligacji, wskazanych w art. 1, których termin płatności przypada po 4 stycznia 1932 r., zostają unieważnione.

Artykuł 13.

Operacje, związane z wycofaniem, będą przeprowadzane z zachowaniem warunków następujących:

a) z zastrzeżeniem postanowień art. 9 wszystkie tytuły będą podzielone, bez względu na rodzaje pożyczek lub odcinków, do których należą, na sto serii, oznaczanych grupą dwóch ostatnich cyfr numerów tytułów, a mianowicie — pierwsza seria — obejmować będzie tytuły, których numer początkowy kończy się grupą „00" i seria setna — tytuły, których numer kończy się grupą „99";

b) poczynając od 1933 r. Caisse Commune będzie losowało corocznie ilość serii, w ten sposób utworzonych, zaokrągloną do jednostki niższej, równą procentowi kapitału, przeznaczonego do wypłaty w odnośnym roku w stosunku do ogólnego deficytu.

Seria dodatkowa będzie losowana przez Caisse Commune wówczas, gdy pozostałość rat rocznych, nie użytych na spłacenie tytułów wylosowanych w poprzednich latach obrachunkowych, będzie wystarczająca na dokonanie tej dodatkowej amortyzacji.

Tytuły, przeznaczone do wycofania, będą wykupywane corocznie, poczynając od dnia 1 lipca.

Artykuł 14.

Frank szwajcarski, o którym jest mowa w niniejszym Układzie, równa się temu, który odpowiada wadze gr. 0.2903225 czystego złota.

Artykuł 15.

Caisse Commune ustali pod kontrolą przedstawiciela państw w terminie czterech miesięcy

---

[1]) Kwota tytułów pożyczki austriackiej 4,2% z 1868 r. (płatność—kwiecień—październik), objęta świadectwem austriackim nadwyżki, podług bilansów, ustalonych na Konferencji w Rzymie, wynosiła Kr. 39.582.275.— Rząd austriacki zakomunikował Konferencji, że suma ta jest obecnie zmniejszona do sumy Kr. 39.330.275.— Wobec czego saldo rzeczonego świadectwa po zastosowaniu art. 9 ustala się w sposób następujący:

Kr. 60.024.429 — 39.330.275 = 20.694.154 Kr.

[2]) Kwota tytułów pożyczki austriackiej 4,2% 1868 r. (płatność — kwiecień — październik), objęta świadectwem nadwyżki włoskim, podług bilansów ustalonych na Konferencji w Rzymie, pozostała w wysokości Kr. 22.672.829.— Wobec czego saldo rzeczonego świadectwa po zastosowaniu art. 9 ustala się w sposób następujący:

Kr. 196.651.352 — 22.672.829 = 173.978.523.—

[3]) Ogólna kwota tytułów austriackiej pożyczki 4,2% 1868 r. (płatność — kwiecień — październik), pozostałej w obiegu oblicza się na kwotę Kr. 10.811.060.— Suma ta zwiększona o kwoty pierwotnych świadectw nadwyżki i potrącona od sumy prowizorycznej przeznaczonej na wycofanie wykazanej w tablicy 2 art. 2, daje cyfrę Kr. 1.629.858.975, jako wysokość prowizoryczną tytułów należących do okaziciela i przeznaczonych do wycofania.

od daty wejścia w życie niniejszego Układu regulamin, dotyczący biegu czynności losowania wyżej wspomnianego, przewidujący wszystkie szczegóły wykonania, podziału, rachunkowości, jak też i warunki dokonywania publikacyj o losowaniu.

Caisse Commune będzie ogłaszać raporty roczne ze swojej działalności, odnoszącej się do rzeczonych tytułów.

Postanowienia ogólne.

Artykuł 16.

Wszelki spór, który mogłaby spowodować interpretacja, bądź też wykonanie niniejszego Układu, będzie poddany zbadaniu przez dwóch arbitrów — po jednym od każdej ze Stron zainteresowanych. Arbitrzy ci muszą być wyznaczeni w terminie miesięcznym od chwili podania do wiadomości przez jedną ze Stron prośby o arbitraż.

W przypadkach gdy arbitrzy nie mogliby dojść do porozumienia w ciągu czterech miesięcy co do wydania jednomyślnego wyroku, będą obowiązani do wyznaczenia superarbitra, którego wyrok będzie ostateczny i będzie musiał zapaść w terminie miesięcy czterech. W braku zgody między dwoma arbitrami co do wyboru superarbitra, ten ostatni będzie wyznaczony przez Prezesa Trybunału Związkowego w Lozannie.

Artykuł 17.

Strony, biorące udział w niniejszym Układzie, będą miały trzymiesięczny termin, wygasający 11 maja 1931 r., dla złożenia dokumentów ratyfikacyjnych sporządzonych w formie właściwej.

Akty ratyfikacyjne Państw - Sygnatariuszy i organów kierowniczych Stowarzyszeń Posiadaczy mają być skierowane do urzędującego Komisarza Delegata Państw przy Caisse Commune, w myśl protokołu Insbruckiego.

Artykuł 18.

Układ niniejszy wejdzie w życie z chwilą, gdy będzie ratyfikowany przez wszystkie strony zainteresowane.

Jeżeli najpóźniej do dnia 5 stycznia 1932 r. Układ ogólny, zatwierdzony przez wszystkie państwa, które okażą się dłużniczymi z tytułu pożyczek niezabezpieczonych, opiewających na waluty inne niż złoto i waluty obce, nie dojdzie do skutku, Caisse Commune będzie mogła przystąpić do wykonania niniejszego Układu, użytkując sumy wpłacone przez Rząd Rumuński w sposób ustalony w porozumieniu z jego przedstawicielem.

Na dowód czego, Strony zainteresowane podpisały niniejszy Układ, sporządzony w dwóch egzemplarzach, z których jeden będzie przekazany przez Prezesa Konferencji do Archiwów Komisji Odszkodowań, która będzie zobowiązana do wydawania, o ile zajdzie potrzeba, odpisów uwierzytelnionych, a drugi będzie doręczony Caisse Commune.

Sporządzono w Paryżu 11 lutego 1931.

W imieniu Rumunii:
Al. Zeuceanu
I. Tutuc
W imieniu Jugosławii:
Dr Ploj
M. Spalaikovitch
Minister Pełnomocny w Paryżu.
W imieniu Polski:
S. Michalski
W imieniu Czechosłowacji:
Jarosław Rossi
W imieniu Austrii:
ad referendum
H. Schmid
W imieniu Włoch:
Andréa Montella
W imieniu „Association belge pour la défense de détenteurs de Fonds publics":
Van Roy
Leon Keusters
W imieniu „Association nationale des porteurs français de valeurs mobilières":
G. Rendu
Paul Gauthier
Barde
W imieniu „Association suisse des Banquiers".
H. Grübler
w imieniu swoim i p. Vischera
W imieniu „Confederazione Generale bancaria fascista":
E. Mercurio
W imieniu „Council of Foreign Bondholders":
Douglas Reid
W imieniu „Vereeniging voor de Oostenrijksche on Hongaarsche Fondsen":
Van Nierop
W imieniu „Verein zur Wahrnehmung der Interessen Deutscher Eigentuemer von Anleihen der Ehemaligen Oesterreich - Ungarischen Monarchie":
Weigelt
Ostwald
Prezes Konferencji:
Sydney A. Armitage-Smith

PIERWSZA DEKLARACJA DODATKOWA.

Rząd Jugosłowiański otrzymał od Austrii w grudniu 1930 r. z tytułu podziału funduszu emerytalnego kolei państwowych austriackich sumę nominalną 2.294.000 koron przedwojennych austriackich niezabezpieczonych rent papierowych.

Tytuły te nie były zawarte ani w bloku narodowym Austrii ani w bloku narodowym Jugosławii, które były ustalone podczas konferencji w Rzymie.

Poza tym zgodnie z art. 18 Konwencji w sprawie emerytur, zawartej 26 lipca 1924 r. między państwami sukcesyjnymi i cesyjnymi b. monarchii austriackiej i ratyfikowanej w 1930 r., suma nominalna 5.955.650 koron w przedwojennych rentach papierowych niezabezpieczonych, została oddana przez Czechosłowację do dyspozycji Jugosławii.

Tytuły te nie weszły ani do bloku narodowego Austrii, ani do bloku narodowego Czechosłowacji, które były ustalone przez Konferencję w Rzymie.

Wobec tego suma ogólna tytułów wyżej wymienionych musi być odjęta od niedoboru Jugosławii, który został ustalony decyzją Komisji Odszkodowań z 8 marca 1930 r.

Paryż, dnia 4 lutego 1931 r.

J. Rossi
w imieniu Rządu Czechosłowacji.

H. Schmid
w imieniu Rządu Austrii.

Dr Ploj
w imieniu Rządu Jugosławii.

DRUGA DEKLARACJA DODATKOWA.

Po ustaleniu postanowień art. VII Układu podpisanego w Hadze 20 stycznia 1930 r. przez mocarstwa wierzycielskie i Austrię w brzmieniu następującym:

„Sposoby wykonania art. 203 Traktatu w St. Germain i jego aneksu w granicach, w jakich obowiązują one Komisję Odszkodowań, będą ewentualnie przedmiotem Układu między Stronami zainteresowanymi",

i podobnych postanowień art. 2 § 2 Układu Nr 1 podpisanego w Paryżu 28 kwietnia 1930 r. odnośnie Węgier,

Sygnatariusze Układu z dnia 11 lutego 1931 r. oświadczają, że wejście w życie tego Układu z udziałem finansowym jedynie Rumunii i Jugosławii, nie pozwala na zrealizowanie całkowitego rozwiązania omawianego zagadnienia, i że dzieło powszechnego uspokojenia, wzięte pod uwagę i zalecone przez Konferencję w Hadze z 1930 r., wymaga lojalnego i jak najszybszego współdziałania Węgier — dłużnika głównego.

Proszą więc Rząd Węgierski, aby zechciał przedsięwziąć zarządzenia konieczne jak najwcześniej dla uzupełnienia rozwiązania zagadnienia i dla wzięcia udziału w wykonaniu wspomnianego układu przez przelanie do Caisse Commune swego udziału na amortyzację tego długu.

Al. Zeuceanu
I. Tutuc
H. Schmid
A. Montella
S. Michalski
Jaroslav Rossi
M. Spalaikovitch
Minister Pełnomocny w Paryżu
Dr Ploj
Grübler
Weigelt
Ostwald
Paul Gauthier
Léon Keusters
F. Van Roy
Barde
G. Rendu
D. Reid
E. Mercurio
Van Nierop
Sydney A. Armitage Smith

Zaznajomiwszy się z powyższym Układem i deklaracjami, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i każde z zawartych w nich postanowień; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego, wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 18 marca 1936 r.

L. S.

(—) *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów
(—) *Marian Zyndram-Kościałkowski*
Minister Spraw Zagranicznych
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 września 1937 r. Nr 64, poz. 492).

748

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 21 sierpnia 1937 r.

w sprawie złożenia przez Polskę i inne państwa dokumentów ratyfikacyjnych układu z dnia 11 lutego 1931 r. dotyczącego długów publicznych niezabezpieczonych austriackich i węgierskich opiewających na floreny srebne, floreny lub korony.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w związku z art. 17 układu dotyczącego długów publicznych niezabezpieczonych austriackich i węgierskich, opiewających na floreny srebrne, floreny lub korony, podpisanego w Paryżu dnia 11 lutego 1931 r., został złożony w Paryżu dnia 15 października 1936 r. w imieniu Rządu Polskiego, dokument ratyfikacyjny powyższego układu.

Przed datą złożenia przez Polskę powyższego dokumentu ratyfikacyjnego zostały już złożone w myśl postanowień art. 17 dokumenty ratyfikacyjne Austrii, Czechosłowacji, Rumunii, Włoch, Jugosławii oraz odnośnych stowarzyszeń.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 września 1937 r. Nr 64, poz. 493).

749

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 sierpnia 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W taryfie celnej wywozowej, zawartej w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami: z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 470), z dnia 3 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 332), z dnia 26 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 442), z dnia 21 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 635), z dnia 20 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 113) i z dnia 30 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388 oraz Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 397) wprowadza się zmiany następujące:

1) pozycja 3 otrzymuje następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
„3.	Stare żeliwo, żelastwo; odpadki żeliwne, żelazne, stalowe; odpadki blachy białej	10.—"

2) Uwaga 1 do grupy I otrzymuje następujące brzmienie:

„1.	Wywożone za pozwoleniem Ministra Skarbu:	
	a) szlamy cynkowe, również z domieszką popiołu cynkowego i odpadków spiekania (z poz. 1 p. 2); szlamy ołowiane (z poz. 1 p. 3); piryty i markazyt (poz. 1 p. 5); odpadki blachy białej (z poz. 3) oraz towary objęte poz. poz. 2, 4 i 11 . . .	bez cła
	b) towary objęte poz. poz. 5, 6, 7, 8 i 10 . . .	10.—"

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 3 dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 września 1937 r. Nr 64, poz. 494).

750

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 września 1937 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę jęczmienia.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Przy wywozie za granicę standaryzowanego jęczmienia, wytworzonego na polskim obszarze celnym, przyznaje się zwrot cła uiszczonego za sprowadzone z zagranicy i zużyte do wytworzenia tego jęczmienia nawozy, materiały pomocnicze, narzędzia i maszyny, w wysokości zł 3 od 100 kg.

(2) Warunkiem przyznania zwrotu cła na podstawie przepisów ust. 1 jest uzyskanie w tym celu przez stronę zaświadczenia eksportowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

(3) Przez wagę podaną w ust. 1 rozumie się wagę netto.

§ 2. Do odprawy wywozowej za zwrotem cła jęczmienia, wymienionego w § 1, są uprawnione wszystkie urzędy celne kolejowe, morskie oraz rzeczne, położone na polskim obszarze celnym.

§ 3. Na dowód przyznania zwrotu cła urząd celny, dokonywający odprawy wywozowej, wystawi kwit wywozowy na podstawie wymienionego w § 1 zaświadczenia eksportowego Ministerstwa Przemysłu i Handlu po stwierdzeniu wywozu towaru za granicę.

§ 4. (1) Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, ważne są w ciągu miesiąca od daty ich wystawienia i służą do otrzymania w gotówce przyznanego zwrotu cła.

(2) Kwity wywozowe będą realizowane przez Dyrekcje Ceł, którym podlegają urzędy celne, wystawiające te kwity, z tym jednak zastrzeżeniem, że w Dyrekcji Ceł w Warszawie będą realizowane również kwity wywozowe, wystawione przez urzędy celne położone w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

§ 5. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych ustala i ogłasza w dzienniku urzędowym „Monitor Polski" wykaz organizacji, uprawnionych do otrzymywania i wydawania zaświadczeń eksportowych wystawianych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu oraz określa standart jęczmienia, na wywóz którego będą mogły być wydawane zaświadczenia (§ 1).

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 września 1937 r. Nr 64, poz. 495).

751

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 28 sierpnia 1937 r.

o zasadach wykonywania czynności nadzorczych przez głównego inspektora i inspektorów wywozu jaj.

Na podstawie § 16 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16 czerwca 1931 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa w sprawie uregulowania wywozu kurzych jaj zagranicę (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 503) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 336) ustalam następujące zasady wykonywania przez głównego inspektora i inspektorów nadzoru nad wywozem jaj:

I. Główny inspektor i inspektorzy wywozu jaj.

§ 1. Główny inspektor wywozu jaj sprawuje ogólne czynności nadzorcze nad przestrzeganiem przez przedsiębiorstwa eksportujące jaja przepisów regulujących wywóz kurzych jaj zagranicę w myśl postanowień:

1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 czerwca 1928 r. o uregulowaniu wywozu kurzych jaj zagranicę — Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 249 (uwzględniając zmianę art. 9 tego rozporządzenia — patrz Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 110, poz. 976, art. 83);

2) rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16 czerwca 1931 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie uregulowania wywozu kurzych jaj zagranicę (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 503 i sprost. z 1931 r. Nr 79, poz. 628), zmienionego rozporządzeniami z dnia 20 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 336) i z dnia 24 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 329);

3) rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 sierpnia 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie ustalenia punktów granicznych dla

wywozu kurzych jaj zagranicę (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 706) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 24 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 823);

4) rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873);

5) obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 maja 1934 r. o wydawaniu za pośrednictwem izb przemysłowo-handlowych zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz jaj (Monitor Polski Nr 119, poz. 162), utrzymanego w mocy w myśl punktu 2) obwieszczenia z dnia 30 października 1934 r. (Monitor Polski Nr 275, poz. 379)

oraz odnośnych zarządzeń i instrukcyj.

§ 2. Do zadań głównego inspektora w szczególności należy:

a) kierownictwo kontrolą standaryzacyjną jaj wykonywaną przez inspektorów wywozu jaj,
b) praca nad ujednostajnieniem i udoskonaleniem metod kontroli, dotyczącej stosowania przepisów standaryzacyjnych,
c) inspekcja transportów jaj oraz składów przeróbczych,
d) egzaminowanie kandydatów na inspektorów wywozu jaj i wydawanie opinii o ich uzdolnieniu fachowym oraz przedstawianie wniosków na zwolnienie inspektorów wywozu jaj, których działalność nie odpowiada zasadom wykonywania czynności nadzorczych, ustalonych w obwieszczeniu niniejszym,
e) rozpatrywanie i opiniowanie reklamacyj importerów zagranicznych, wynikłych na tle stosowania przepisów standaryzacyjnych,
f) nadzór nad wykonywaniem przepisów standaryzacyjnych w W. M. Gdańsku zgodnie z umowami polsko-gdańskimi,
h) badanie korzyści gospodarczych, osiąganych przez stosowanie przepisów standaryzacyjnych.

§ 3. Główny inspektor winien przedstawiać Ministerstwu Przemysłu i Handlu oraz Związkowi Izb Przemysłowo-Handlowych szczegółowe sprawozdania miesięczne z przebiegu i rezultatów kontroli wywozu jaj, przeprowadzonej przez niego i podległych mu inspektorów. Poza wymienionymi sprawozdaniami główny inspektor może w każdym czasie składać bezpośrednio do Ministerstwa Przemysłu i Handlu sprawozdania w sprawach specjalnych, jak również zgłaszać wnioski w zakresie swej działalności.

O wyniku kontroli i swych spostrzeżeniach co do nieprzestrzegania przez przedsiębiorstwa eksportujące jaja przepisów obowiązujących główny inspektor zawiadamia każdorazowo interesowane izby przemysłowo-handlowe, przesyłając im kopie odnośnych protokołów.

§ 4. Głównemu inspektorowi podlegają pod względem wykonywania swych funkcyj kontrolnych inspektorzy wywozu jaj.

§ 5. Inspektorzy wywozu jaj sprawują stały dozór bezpośredni nad przestrzeganiem przez przedsiębiorstwa eksportujące jaja — wpisane do wojewódzkich rejestrów firm uprawnionych do wywozu kurzych jaj zagranicę — przepisów wymienionych w § 1.

§ 6. Wykonywana kontrola winna odbywać się w ten sposób, aby nie stała się uciążliwą dla normalnego toku czynności handlowych danego przedsiębiorstwa.

§ 7. Główny inspektor i inspektorzy wywozu jaj pracują w ramach budżetu, zatwierdzanego corocznie w terminie do dnia 31 grudnia na rok następny przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu na wniosek Związku Izb Przemysłowo-Handlowych.

§ 8. Główny inspektor i inspektorzy wywozu jaj są zaprzysiężani przez Związek Izb Przemysłowo-Handlowych.

II. System kontroli w miejscach odprawy celnej lub w czasie przebiegu transportu do miejsca odprawy celnej.

§ 9. Główny inspektor i inspektorzy, badający jaja w miejscach odprawy celnej lub w czasie przebiegu transportu do miejsca odprawy celnej, winni postępować z ładunkami jaj w sposób następujący:

A. Z każdego kontrolowanego transportu jaj należy zbadać przynajmniej 3% skrzyń z jajami. Minimalna ilość skrzyń z jajami, które należy objąć badaniem, nie może być mniejsza, aniżeli 5, i to bez względu na ilość skrzyń zawartych w danym ładunku.

Przykład: z ładunku zawierającego 220/2 skrzyń należy zbadać co najmniej 7/2 skrzyń; z ładunku zawierającego 300/4 skrzyń należy zbadać co najmniej 9/4 skrzyń; z ładunku zawierającego 100/1 skrzyń lub 100/2 ew. 100/4 skrzyń należy objąć badaniem co najmniej 5 skrzyń.

Badanie winno polegać na stwierdzeniu:

1) **przeciętnej wagi badanych jaj** w stosunku do wagi 1.000 sztuk jaj — w tym celu należy zważyć netto wszystkie jaja, zawarte w skrzyni badanej,
2) **świeżości jaj** — w tym celu należy prześwietlić z każdej badanej skrzyni 15% jaj, pobieranych z warstw na wylot,
3) **ilości jaj wagowo niewłaściwych** wśród danych gatunków (standartów) — w tym ce-

lu po otworzeniu skrzyni badanej wybiera się na oko jaja, z rozmiaru których można sądzić, iż nie należą do normy wagowej badanego standartu jaj. Bada się jaja z pośród 50% ilości jaj zawartych w danej skrzyni, biorąc w tym celu jaja z warstw na wylot; znalezione w ten sposób jaja lżejsze waży się pojedyńczo na wadze stołowej dla faktycznego stwierdzenia ich wagi. Za odsetek jaj niewłaściwych pod względem wagi w stosunku do całej badanej skrzyni przyjmuje się odsetek jaj stwierdzony wśród 50% ilości jaj zawartych w skrzyni badanej,

4) **ilości jaj brudnych** — w tym celu stwierdza się ilość jaj brudnych wśród 50% ilości jaj zawartych w danej skrzyni, biorąc jaja z warstw dowolnie przez siebie wybranych. Za odsetek jaj brudnych w stosunku do całej badanej skrzyni przyjmuje się odsetek stwierdzony wśród 50% ilości jaj zawartych w skrzyni badanej,
5) **ilości jaj mytych** w całej badanej skrzyni,
6) **czy nie ma woni, stęchlizny lub pleśni, albo wilgotnego opakowania,**
7) **znakowania jaj** wedle obowiązujących wymagań,
8) **odpowiedniej konstrukcji skrzyń** z jajami.

Jaja należy badać ze skrzyń branych z różnych miejsc wagonu.

Przy badaniu skrzyń z jajami oznaczonych „M", „secunda" i „D" należy stwierdzać, czy pod powyższymi znakami nie wywozi się jaj świeżych nieprzepisowo przerobionych.

B. Ładunek jaj przeznaczonych na wywóz należy zatrzymać i cofnąć odnośne zaświadczenie na bezcłowy wywóz, zgodnie z obwieszczeniem, wymienionym w § 1 pkt 5), jeżeli przy kontroli stwierdzi się w większości zbadanych skrzyń jedno z następujących uchybień:

1) brak wagi ponad 0,5 kg lub przekroczenie wagi ponad 1 kg w skrzyni w stosunku do 1.000 sztuk danego standartu,
2) ujawnienie wśród jaj świeżych 4% jaj „secunda" i gorszych — w czasie od 1 stycznia do 30 czerwca, lub 6% jaj „secunda" i gorszych — w czasie od 1 lipca do 31 grudnia,
3) ujawnienie 5% jaj wagowo niewłaściwych,
4) „ 5% jaj brudnych,
5) „ ponad 1% jaj mytych,
6) „ wśród jaj „secunda" 5% jaj o komorze powietrznej głębszej aniżeli 12 mm lub 10% jaj brudnych.

Ładunek również należy zatrzymać w przypadku stwierdzenia woni stęchlizny jaj lub ich opakowania, oraz wilgotnej wełny lub wilgotnych wkładek tekturowych, wśród których jaja zostały opakowane.

C. Jaja przeznaczone do chłodni i jaja konserwowane podlegają przy badaniu postanowieniom zawartym w **punktach A i B** niniejszego paragrafu, przy czym do jaj konserwowanych nie ma zastosowania punkt 5 lit. **B.**

§ 10. Kontrola na stacjach kolejowych winna odbywać się zgodnie z przepisami § 2 ust. 1 instrukcji w sprawie dokonywania rewizji bagażu i przesyłek kolejowych przez uprawnione organa państwowe (Rozporządzenie Min. Komunikacji Nr III, poz. 10281/26 z dn. 7.X.1927 r. — Dz. Urz. Min. Kom. Nr 1, poz. 2) i okólnika Ministerstwa Komunikacji Nr HP. IV.154/5/32 z dn. 4 czerwca 1932 r. w sprawie kontroli transportu jaj wywożonych za granicę (Dodatek do Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr 12, poz. 23). W tym celu Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaopatrzy głównego inspektora i inspektorów w upoważnienia do dokonywania powyższych rewizji. O mającej nastąpić kontroli powinien być zawiadomiony właściwy organ kolejowy.

§ 11. Cofnięcie zaświadczenia na bezcłowy wywóz jaj (§ 9 B i C) następuje na podstawie protokółu badania i powinno być uwidocznione na zaświadczeniu przez następujący dopisek: „Cofnięto według załączonego protokołu" wraz z podaniem daty dokonania cofnięcia (patrz obwieszczenie wymienione w § 1 pkt 5).

O zatrzymaniu każdego ładunku jaj przeprowadzający kontrolę inspektor winien zawiadomić bezzwłocznie:

1) nadawcę zatrzymanego ładunku — depeszą,
2) głównego inspektora wywozu jaj — ekspresowym listem telegraficznym,
3) Wydział Handlu Zagranicznego Ministerstwa Przemysłu i Handlu — ekspresowym listem telegraficznym,
4) terytorialną Izbę Przemysłowo-Handlową nadawcy (eksportera), którego ładunek zatrzymano — ekspresowym listem telegraficznym.

Równocześnie z tymi zawiadomieniami należy przesłać kopię odnośnych protokółów adresatom wymienionym pod 1), 2) i 4).

§ 12. Główny inspektor winien na żądanie nadawcy — może zaś według własnego uznania — przeprowadzić kontrolę powtórną zbadanych już przez inspektorów ładunków jaj i zarządzić zmiany w pierwotnych decyzjach inspektorów, stosownie do wyników swej kontroli.

W przypadku zgodności wyników obu kontroli, o ile kontrola powtórna odbyła się na żądanie nadawcy (eksportera), koszty kontroli powtórnej ponosi nadawca (eksporter).

W razie nieobecności głównego inspektora kontrolę powtórną przeprowadza wyznaczony przez niego inspektor.

§ 13. Inspektorzy wywozu jaj, przeprowadzający kontrolę w miejscach odprawy celnej lub w czasie przebiegu transportu do miejsca odprawy celnej, winni przedstawiać głównemu inspektorowi sprawozdania z dokonanych kontroli i badań. Sprawozdania te ujęte w formie tabelarycznej winny zawierać następujące dane:

1) numer porządkowy,
2) data,

3) stacja graniczna,
4) numer wagonu,
5) nadawca i miejsce nadania,
6) przynależna izba przemysłowo-handlowa,
7) kraj przeznaczenia,
8) wyniki badania:

opakowanie	znakowanie	sortowanie w/g wagi	waga przeciętna	świeżość	czystość

9) zarządzenia inspektora,
10) uwagi.

Sprawozdania muszą być udokumentowane czytelnie sporządzonymi kopiami odnośnych protokołów i przedkładane głównemu inspektorowi w terminach przez niego ustalonych.

III. System badania jaj w składach przeróbczych.

§ 14. Badanie jaj w składach przeróbczych winno być przeprowadzane w myśl § 9 niniejszego obwieszczenia z tym, iż należy badaniem objąć przynajmniej 5% jaj przygotowanych do wywozu.

Sposób zabezpieczenia zbadanych ładunków jaj zostanie ustalony i podany do wiadomości inspektorów przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Inspektor, który stwierdził, że ładunek jaj badany w składzie przeróbczym nie odpowiada przepisom standaryzacyjnym o wywozie jaj, winien zarządzić właściwą przeróbkę danego ładunku oraz zawiadomić interesowane punkty kontroli natychmiast listem telegraficznym o stwierdzonych brakach w ładunku danej firmy.

Ponadto przy wykonywaniu kontroli w składach przeróbczych inspektorzy są obowiązani badać, czy każdorazowy stan oraz działalność kontrolowanego składu przeróbczego odpowiadają wymaganiom przepisów standaryzacyjnych, a w szczególności:

1) czy rozmiary pomieszczeń i urządzeń technicznych składów odpowiadają ich maksymalnej miesięcznej zdolności eksportowej, wymienionej w podaniu o rejestrację (§ 1 lit. d. rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16.VI. 1931 r. Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 503), przy czym należy brać pod uwagę następujące minimalne rozmiary składu dla przedsiębiorstw obliczonych na przeróbkę jednego wagonu jaj tygodniowo:

a) dla prześwietlarni	9	m^2
b) „ sortowni i pakowni	20	„
c) „ składu jaj oryginalnych	18	„
d) „ składu jaj eksportowych	18	„
e) na przejścia i miejsca zapasowe	20	„
razem:	85	m^2

Dla każdego dalszego wagonu przeróbki tygodniowej dolicza się 20 m^2 powierzchni łącznej dla sortowni, pakowni i składu jaj oraz 3 m^2 dla prześwietlarni. Powyższe dane należy traktować jako orientacyjne.

2) czy w prześwietlarni, składach jaj i materiałów opakunkowych oraz uposażeniu technicznym składu przeróbczego nie powstały zmiany powodujące utratę prawa wpisu do rejestru przedsiębiorstw wywożących jaja,
3) czy dany skład posiada świadectwo przemysłowe I lub II kategorii handlowej względnie kartę rejestracyjną przedsiębiorstwa pomocniczego, odnośnie zaś do spółdzielni należącej do Związku Rewizyjnego — świadectwo przemysłowe III kat. na dany rok bieżący,
4) czy są prowadzone księgi handlowe, o ile zaś siedziba przedsiębiorstwa mieści się poza składem, czy w składzie prowadzona jest księga towarowa,
5) czy składy są należycie przewietrzane i czy składy oraz urządzenia są utrzymane w należytej czystości,
6) czy składy są zaopatrzone w odpowiednie przybory pomocnicze, a zwłaszcza w wagę dziesiętną i stołową wraz z ciężarkami oraz w lampy do prześwietlenia,
7) czy skład materiałów opakunkowych zawiera co najmniej jednomiesięczny zapas materiałów opakunkowych odpowiedniej jakości,
8) czy w składzie przeróbczym zatrudnieni są należycie wykwalifikowani robotnicy, przy czym celem stwierdzenia, czy robotnicy ci są zatrudnieni stale, należy żądać każdorazowego przedstawienia miesięcznych list płatniczych Ubezpieczalni Społecznej, nadto zbadać w miarę potrzeby, na mocy książki kasowej, wydatki na robociznę, ew. w razie wątpliwości co do fachowego przygotowania robotników poddać ich egzaminowi praktycznemu,
9) czy prześwietlanie i sortowanie jaj odbywa się w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami w zakresie wywozu kurzych jaj za granicę,
10) czy pakowanie jaj odbywa się w sposób zgodny z przepisami, przy czym w szczególności należy zwrócić uwagę na to, czy skrzynie na jaja są nowe, czyste, zbite należycie, z desek całych, nie popękanych, bez sęków, nie wystających poza czołówki, grożących wypadnięciem, suchych i pierwszej jakości, czy wełna drzewna lub słoma jest sucha, czysta i bez odpadków, czy warstwy jaj są równomiernie poziome i szczelnie wyścielone i czy rzędy jaj leżą równolegle, czy warstwy jaj są przy bokach i przyczółkach skrzyń szczelnie wełną zabezpieczone, czy używa się przy pakowaniu letnim wkładek blaszanych, nie pozwalających wełnie drzewnej wystawać z boków skrzyń, a przy pakowaniu zimowym okładzin papierowych, którymi cała skrzynia winna być wyłożona ze wszystkich stron, a górna warstwa nimi nakryta, i czy wymiary skrzyń odpowiadają przepisom,

11) czy znakowanie skrzyń jest zgodne z obowiązującymi przepisami, w szczególności czy klasyfikacja towaru, oznaczona na skrzyniach, zgodna jest z istotną zawartością i czy znaki klasyfikacyjne zostały w należytym miejscu, w należytym kolorze i w przepisanych rozmiarach umieszczone na skrzyniach.

Należy przy tym wymagać, aby znakowanie skrzyń odbywało się bezwarunkowo najpóźniej bezpośrednio po zapakowaniu skrzyni, nigdy zaś poza obrębem magazynu, np. na kolei. O ile fakt taki zostałby stwierdzony, należy to uwidocznić w protokole,

12) czy eksportowany towar z danego składu przeróbczego został rzeczywiście w całości w tym składzie przerobiony i czy przedsiębiorstwo wysyła towar za granicę pod własną firmą. W tym celu inspektor winien przejrzeć księgi składu, a w razie potrzeby i inne dokumenty,

13) ile ładunków wyeksportował dany skład przeróbczy od chwili rozpoczęcia bieżącego sezonu eksportowego do czasu danej kontroli.

Z kontroli przeprowadzonej wedle zasad powyżej opisanych ma być każdorazowo sporządzony protokół wraz z trzema kopiami; w protokole należy wymienić wszystkie stwierdzone braki i uchybienia.

Protokół winien być podpisany przez inspektora i przedstawiciela lub pracownika firmy, obecnego podczas badania składu przeróbczego. Oryginał protokołu kontroli należy bezzwłocznie przesłać głównemu inspektorowi wywozu jaj, jedną kopię protokółu należy przesłać właściwej terytorialnie dla danego przedsiębiorstwa lub składu izbie przemysłowo-handlowej, drugą doręczyć przedstawicielowi badanego składu przeróbczego, trzecią zaś winien inspektor przechować w swoich aktach.

§ 15. Inspektorzy wywozu jaj obowiązani są nie tylko do czuwania nad przestrzeganiem przez przedsiębiorstwa eksportujące jaja przepisów o standaryzowanym wywozie jaj, ale również winni oni występować w stosunku do eksporterów jaj w charakterze fachowych doradców i instruktorów przy udoskonaleniu produkcji jaj i zmodernizowaniu ich skupu od producentów.

W tym celu, niezależnie od czynności kontrolno-technicznych, winni inspektorzy wywozu jaj podczas lustracji składów przeróbczych informować się dokładnie: 1) o stanie jakościowym i ilościowym produkcji jaj w ośrodkach, z których dany skład czerpie dostawy jaj, 2) o sposobach zbiórki jaj w danym składzie i 3) o systemie zakupu jaj (na sztuki, czy na wagę po cenach zróżniczkowanych). Łącznie z tymi obowiązkami winni inspektorzy zwracać uwagę przedsiębiorstw eksportujących jaja na potrzebę i korzyści współdziałania ich w akcji nad podniesieniem jakościowym produkcji jaj i zorganizowania skupu i zbiórki jaj na wagę i po cenach zróżniczkowanych zależnie od wagi jaj, jak i czystości skorupy.

Z obserwacji i informacji uzyskanych w zakresie jakości i stanu produkcji jaj, organizacji skupu i systemu zakupu jaj winni inspektorzy przedstawiać głównemu inspektorowi oddzielne sprawozdania w myśl otrzymanych od niego instrukcyj.

IV. Postanowienia ogólne.

§ 16. Z każdorazowej kontroli ma być sporządzony protokół według ustalonego przez głównego inspektora wzoru. Jeżeli przy wykonaniu kontroli inspektorzy stwierdzają, że urządzenia przedsiębiorstwa przestały odpowiadać obowiązującym przepisom, wówczas wyraźnie to zaznaczają w protokole, wyznaczając jednocześnie przedsiębiorstwu czas, potrzebny do wykonania odpowiednich urządzeń i napraw. Inspektorzy przy wykonywaniu następnych kontroli są obowiązani zwracać specjalną uwagę, czy wydane zarządzenia zostały w terminie wykonane, przy czym tak wykonanie zleceń, jak i ich zaniedbanie w protokole uwidocznić.

§ 17. Każdy inspektor jest obowiązany prowadzić specjalną księgę protokołów.

§ 18. Główny inspektor i inspektorzy zaopatrzeni zostają w wystawione przez Związek Izb Przemysłowo-Handlowych legitymacje służbowe, które należy w razie potrzeby okazać kierownikowi (zastępcy) przedsiębiorstwa.

§ 19. Inspektor nie może uprzednio zawiadomić firmy o mającej się dokonać kontroli jaj względnie składu przeróbczego.

§ 20. Z każdej podróży inspekcyjnej mają inspektorzy przedłożyć w ciągu 3 dni po ukończeniu podróży dokładne sprawozdanie, do którego dołączone być winny protokoły wymienione w § 15 niniejszego obwieszczenia.

§ 21. Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą regulamin czynności inspektorów wywozu jaj przy izbach przemysłowo-handlowych z dnia 14 lipca 1932 r. (Monitor Polski Nr 170, poz. 201).

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 września 1937 r. Nr 202, poz. 335).

752

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 7 września 1937 r.

o wykazie organizacji eksportowych uprawnionych do otrzymywania i wydawania zaświadczeń eksportowych na wywóz za zwrotem cła jęczmienia standaryzowanego oraz o określeniu standartów tego jęczmienia.

W myśl § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 września 1937 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę jęczmienia (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 495) podaje się do wiadomości co następuje:

I. Zaświadczenia eksportowe Ministerstwa Przemysłu i Handlu, przewidziane w § 1 wyżej wymienionego rozporządzenia, będą wydawane za pośrednictwem Związku Eksporterów Zboża Rzeczypospolitej Polskiej w Poznaniu pod warunkiem stosowania kontroli nad ilością i jakością wywożonego jęczmienia.

II. Standart (ciężar gatunkowy) jęczmienia, na którego wywóz za zwrotem cła będą mogły być wydawane zaświadczenia eksportowe, określa się na „powyżej 670 g wagi holenderskiej (w 1 litrze)".

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 września 1937 r., Nr 206, poz. 340).

753

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 1 września 1937 r.

w sprawie umorzonych obligacji 7% Pożyczki Kolejowej z roku 1930.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Komunikacji z dnia 20 maja 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o uregulowaniu zobowiązań Państwa Polskiego z tytułu przejęcia kolei Lwów — Granica Państwa pod Śniatyniem-Załuczem (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 426) zostały umorzone w dniu 1 września 1937 r., zgodnie z planem umorzenia, ustalonym w załączniku do rozporządzenia Ministrów Skarbu i Komunikacji z dnia 24 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 679) w drodze wykupu obligacje 7% Pożyczki Kolejowej, oznaczone następującymi numerami:

Nr Nr			Nr Nr		
3831	do	3844	7583	do	7585
3846	„	3854	7587	„	7596
3856	„	3877	7598	„	7606
3879	„	3927	11720	„	11726
4027	„	4032	11728	„	11739
4034	„	4036	11770	„	11773
4067	„	4073	12629	„	—
4075	„	4076	12633	„	12647
7481	„	7487	12649	„	12656
7489	„	7494	14731	„	—

Ogółem 195 sztuk, każda nominalnej wartości 500 zł w złocie, na ogólną sumę nominalną 97.500 zł w złocie.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 6 września 1937 r. Nr 204, poz. 338).

754

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 września 1937 r.

L. D. I. 9084/2/37

w sprawie interpretacji art. 20 p. k. s.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Dyrekcji Ceł, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Urzędów Celnych.

W związku z wątpliwościami wysnuwanymi co do interpretacji przepisu art. 20 p. k. s. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Art. 20 p. k. s. postanawia, że w wypadkach, kiedy nie można orzec przepadku przed-

miotów występku, orzec należy o ściągnięciu ich równowartości. Otóż bez wątpienia nie można orzec przepadku przedmiotów występku nie tylko wówczas, kiedy do przedmiotów tych zgłosili słuszne pretencje interwenienci, ale również — i to w pierwszym rzędzie — kiedy przedmiotów tych w ogóle nie ujęto.

Ponieważ żaden przepis prawa karnego skarbowego nie upoważnia do wniosku, że ustawodawca któryś z tych wypadków zamierzał tu pominąć, przeto należy uznać, że przepis art. 20 p. k. s. zawiera ogólną zasadę, co należy czynić, kiedy oskarżonemu grozi dodatkowa kara przepadku przedmiotów występku, a przepadku tego — obojętne z jakich względów orzec nie można.

Zasada ta ma jednak zastosowanie tylko w przypadkach, gdy w sprawie zapadło orzeczenie skazujące. Jeżeli zaś oskarżonego nie skazano, to wówczas, w myśl art. 22 p. k. s., można orzec przepadek przedmiotu występku jedynie **tytułem środka zabezpieczającego (a nie— tytułem kary)**; gdyby więc przepadku tych przedmiotów — z powodu nieujęcia ich lub ze względu na słuszne roszczenia interwenientów — nie orzeczono tytułem środka zabezpieczającego, to oczywistym jest, iż nie możnaby wtedy orzec i o ściągnięciu równowartości takich przedmiotów, gdyż stanowi ona ekwiwalent **kary.**

2) Do oznaczenia równowartości przedmiotów występku potrzebne są dane co do ilości tych przedmiotów oraz co do ich wartości. Jeżeli danych tych dokładnie ustalić nie można, to dane co do ilości należy ustalać w przybliżeniu na podstawie zebranego w sprawie materiału faktycznego, co do wartości zaś — należy je oznaczyć według zasad określonych w art. 12 p. k. s.

3) Przez wyrażenie „sąd", użyte w art. 20 p. k. s., rozumieć należy właściwą władzę karzącą, a więc również i władzę skarbową uprawnioną do orzecznictwa.

Naczelnik Wydziału:
(—) *K. Poths.*

755

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1937 r.

L. D. III. 12107/4/37

w sprawie stemplowania zapalniczek przywożonych przez podróżnych z zagranicy lub obszaru W. M. Gdańska.

Do

wszystkich urzędów skarbowych i urzędów opłat stemplowych (z wyjątkiem urzędów, nieposiadających kas).

W ślad za okólnikiem z dnia 24 czerwca r. b. L. D. III. 3162/4/37 w sprawie stemplowania zapalniczek, Ministerstwo Skarbu zarządza aby do dnia 30 września r. b. (włącznie) kasy urzędów skarbowych (opłat stemplowych) bez przeszkód stemplowały na podstawie przedłożonych pokwitowań również zapalniczki, za które opłata (podatek) została już pobrana za właściwym pokwitowaniem czy to przez urząd celny, o ile chodzi o zapalniczki przywiezione z **zagranicy**, czy to przez działającego w charakterze specjalnego poborcy, urzędnika kontroli skarbowej na jednym z punktów przejściowych granicy polsko - gdańskiej, o ile chodzi o zapalniczki przywiezione z obszaru **W. M. Gdańska.**

Wspomniane wyżej pokwitowania winny kasy zatrzymywać i dołączać je, po odnotowaniu na nich daty ostemplowania, do wykazu dziennego opłat monopolowych (podatku) od zapalniczek, zaznaczając na odwrocie wykazu: „Na podstawie X pokwitowań obcych ostemplowano X zapalniczek.

X pokwitowań dołącza się".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

756

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 września 1937 r.

L. D. III. 9985/4/37

w sprawie poboru podatku gruntowego na terenie gromad wiejskich.

Do

wszystkich izb skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na zapytania niektórych izb skarbowych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

I. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31.III b. r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 393) określone dalej jako rozp. wyk. — nie wyklucza możności poboru nadal podatku gruntowego od płatników, wymienionych w § 95 powołanego rozporządzenia na terenie wsi względnie gromad wiejskich za pośrednictwem upoważnionych przez gminę funkcjonariuszów gminnych (sołtysów bądź specjalnych poborców gminnych). Gminy jednakże nie mogą w żadnym razie uchylać się od przyjmowania wpłat bezpośrednio w kasie gminnej; płatnikom bowiem musi być w tym przypadku pozostawiona swoboda, co do wyboru sposobu uiszczenia należności podatkowej.

Przy pobieraniu przez gminę wiejską podatku gruntowego za pośrednictwem własnych organów, winny być przestrzegane następujące zasady:

a) Na każdą przyjętą wpłatę sołtys (względnie poborca) winien wydawać płatnikowi pokwitowanie ze specjalnego kwitariusza, dostarczonego mu przez gminę. Blankiety pokwitowań powinny być przez gminę zaopatrzone w kolejną numerację, w pieczęć zarządu gminy tudzież winny być utrzymane w osobnej ewidencji, umożliwiającej kontrolę zużycia blankietów.

b) W związku z postanowieniem § 105 rozp. wyk. zainkasowane przez sołtysa (poborcę) wpłaty winny być odprowadzane do kasy gminnej możliwie niezwłocznie, najpóźniej zaś na 2 dni przed końcem każdej dekady miesiąca wraz z odbitkami pokwitowań względnie imiennymi wykazami.

c) Sumy przyjęte od poszczególnych sołtysów (poborców) może gmina wpisywać pod jedną pozycją dziennika specjalnego Nr 1, wydając jedno pokwitowanie na ogólną sumę.

II. Zgodnie z zasadą ustaloną w ust. 1 § 102 rozp. wyk. **wpływy** z podatku gruntowego **dzieli się** na podatek państwowy i dodatki samorządowe **zawsze według klucza ustalonego na bieżący okres budż.**, a więc i w tych przypadkach kiedy we wpływach tych znajdują się wpłaty na pokrycie zaległości z lat ubiegłych, w których dodatek samorządowy ustalony był w innym stosunku procentowym do podatku państwowego niż w roku bieżącym.

III. Na konta zbiorcze poszczególnych gmin w księdze bierczej A, w myśl postanowień ustępu 3 § 97 rozp. wyk. mają kasy urzędów skarbowych zapisywać kwoty podatku gruntowego, podlegające wciągnięciu jako zaległości, przypis, odpis lub wpłata **sumarycznie** z całej gminy, a więc bez wyszczególniania jednostek podatkowych (wsi, gromad).

IV. Postanowienie zawarte w § 106 rozp. wyk. dotyczące obowiązku prowadzenia rejestrów przypisów — odpisów „według poszczególnych gmin" nie przesądza, aby te rejestry były prowadzone koniecznie w osobnych zeszytach, mogą one bowiem być prowadzone w jednym wspólnym zeszycie podzielonym na odpowiednią ilość części dla poszczególnych gmin.

V. Ministerstwo Skarbu wyraża zgodę, aby zarządy gmin odprowadzały do kas urzędów skarbowych wpływy podatku gruntowego raz na miesiąc—z końcem drugiej dekady, o ile suma pobranego przez gminę podatku wraz z dodatkami i odsetkami nie przekroczyła w poprzednich dekadach kwoty 100 zł, w przeciwnym razie zarząd gminy winien stosować ściśle terminy ustalone w § 105 rozp. wyk.

VI. Ściągnięte przez poborców skarbowych sumy podatku gruntowego przypisanego w gminach odprowadzają poborcy do kas gminnych (łącznie z kosztami egzekucyjnymi), przy czym od sum tych (podatku państwowego z odsetkami) zarządom gmin również należy się przewidziane w § 113 rozp. wyk. wynagrodzenie za pobór i ewent. za wymiar. Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wydatki z tytułu wynagrodzenia gmin za wymiar i pobór podatku gruntowego na terenie Województwa Śląskiego mają być zarachowywane bezpośrednio na ciężar przewidzianego na ten cel w budżecie śląskim kredytu (cz. III. dz. 3 § 10, poz. 2). W pozostałych okręgach wydatki z tego tytułu pokrywa się z bieżących wpływów podatku w trybie ustalonym okólnikiem z dnia 7.VI. b. r. Nr D. III. 7250/4/37, ponieważ w ogólnym budżecie państwowym nie przewidziano osobnego na ten cel kredytu.

Opłaty manipulacyjne od wpłat dokonywanych przez poborców skarbowych na konta gmin w P. K. O. pokrywać należy z dz. 5 § 11 budż. wyd. cz. 8.

VII. Przy zwrotach nadpłat w podatku gruntowym przypisanym w księgach bierczych „B" (w gminach) winny kasy urzędów skarbowych odnotowywać kwoty zwróconych nadpłat zarówno w księdze bierczej A jak i w księdze nadpłat.

Zarazem Ministerstwo Skarbu zmienia częściowo postanowienia punktu 2 okólnika z dn. 15/V r. b. L. D. III. 6936/4/37 w tym kierunku, że do wniosku o zwrot nadpłaty w podatku gruntowym zarządy gmin mają dołączać nie jeden lecz dwa (sporządzone przez kalkę) egzemplarze „wyciągu z konta". Jeden egzemplarz takiego wyciągu pozostawia kasa u siebie, jako dowód rozchodowy z sum obrotowych, drugi zaś, po zamieszczeniu na nim zaświadczenia o dokonanym zwrocie, względnie o przelaniu nadpłaty na konto gminy, celem pokrycia bieżących należności, zwraca tejże gminie.

Ostatnie zdanie wspomnianego wyżej punktu zacytowanego okólnika skreśla się.

VIII. W szemacie „obrachunku" (wzór Min. Sk. N. 802/kas) wprowadza się następujące zmiany:

a) w pozycji 2 dodaje się nowy punkt „c" na koszty egzekucyjne,

b) w pozycji 4 dodaje się nowy punkt „c", na dod. samorz. w myśl art. 2 p. 8 Dekr. Prez.

c) w pozycji 5 — cyfra „2a" zmienia się na „4a".

Na koncie zbiorczym właściwej gminy w księdze bierczej A kwoty podane w punkcie 4c należy wykazywać odmiennym atramentem, a to ze względu na kontrolę czy suma normalnego dodatku samorządowego odpowiada procentowo ogólnej sumie wpływu podatku gruntowego.

IX. O ile przy uzgadnianiu w myśl postanowień punktu (2) § 97 rozp. wyk., poszczególnych kont zbiorczych księgi bierczej podatku gruntowego w urzędzie skarbowym z zamknięciami ksiąg bierczych prowadzonych przez zarządy odnośnych gmin, stwierdzone zostaną różnice w sumach zaległości na dzień 1/IV.

1937 r., a dokładne wyjaśnienie przyczyn powstania omawianych różnic okaże się zbyt uciążliwe — za miarodajną sumę zaległości odnośnej gminy, na wspomniany termin uważać należy sumę ustaloną przez kasę urzędu skarbowego i wykazaną w własnej księdze bierczej na koncie zbiorczym odnośnej gminy zbiorowej (nie gromady lub wsi), z tym że:

a) w przypadkach gdy suma zaległości, ustalona przez kasę urzędu skarbowego okaże się **mniejszą** niż suma zaległości ustalona na podstawie gminnej księgi bierczej, a więc zachodzi domniemanie, że sumy stanowiące różnicę wpłynęły do kasy urzędu skarbowego (za pośrednictwem poborców skarbowych, P. K. O., przekazów pocztowych) nie zostały jednak z jakichkolwiek powodów odkontowane w gminnych księgach bierczych — gmina winna sprostować wpisy uiszczeń i końcowej zaległości do sumy, odpowiadającej sumie zaległości wykazanej w księdze bierczej kasy urzędu skarbowego.

b) w przypadkach, gdy suma zaległości ustalona przez kasę urzędu skarbowego okaże się **większa** niż suma zaległości ustalona na podstawie gminnej księgi bierczej, może zachodzić domniemanie, że sumy stanowiące różnicę, wpłynęły do kasy gminnej i zostały odkontowane w gminnej księdze bierczej, nie zostały jednak odprowadzone do kasy urzędu skarbowego, gmina poza normalnymi wpłatami sum pobranych na uiszczenie podatku gruntowego wpłaci przed 1 marca 1938 r. kwotę stanowiącą ustaloną różnicę w zaległości, celem definitywnego wyrównania i uzgodnienia zaległości w księgach bierczych kasy i gmin.

W razie gdyby gmina do ustalonego wyżej terminu nie wpłaciła do kasy sumy przypadającej z tytułu różnicy w zaległości, kasa w miesiącu marcu 1938 r. wypisze na rozchód na podstawie własnej noty stosowną kwotę z sum komunalnych dotyczącej gminy, zapisze sumę tę na przychód podatku gruntowego jako wyrównanie zaległości, zawiadamiając o tym gminę.

Do „obrachunku" zarządy gmin winny dołączać pokwitowania z odbioru wynagrodzenia należnego im za pobór i ewentualnie wymiar podatku gruntowego.

Izba skarbowa poleci podległym urzędom skarbowym zawiadomić o powyższym zarządy poszczególnych gmin.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Zakrzewski.*

757

OKÓLNIK C. 77 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 września 1937 r.

L. D. IV. 20886/3/37

w sprawie pozwoleń Ministerstwa Przemysłu i Handlu na przywóz towarów z Holandii i Indii Holenderskich.

Do

wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydaje oddzielnie pozwolenia na przywóz towarów z Holandii i oddzielnie na przywóz towarów z Indii Holenderskich.

W związku z tym wyjaśnia się, że pozwolenia wydane na przywóz towarów z Holandii **nie mogą być** stosowane do towarów pochodzących z Indii Holenderskich i odwrotnie, jakkolwiek Indie Holenderskie stanowią pod względem politycznym integralną część Królestwa Holenderskiego.

Zwraca się uwagę, że powyższe dotyczy jedynie stosowania pozwoleń przywozu do towarów pochodzących z Holandii oraz Indii Holenderskich, nie zaś stosowania ceł konwencyjnych i nie zmienia poza tym wyjaśnień zawartych w okólnikach: L. D. IV. 1880/3/37 z dnia 26 stycznia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3/1937, poz. 93), L. D. IV. 7798/3/37 z dnia 7 kwietnia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9/1937, poz. 303) oraz L. D. IV. 7312/3/37 z dnia 4 maja 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13/1937, poz. 412).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

758

OKÓLNIK C 78 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1937 r.

L. D. IV. 19221/3/37

o uzupełnieniu okólnika L. D. IV. 18063/3/37 w sprawie ogólnego pozwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na przywóz niektórych towarów z zagranicy.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

I. W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 maja 1936 r. w sprawie zakazu przywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 280) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu uzupełnia wykaz towarów ogłoszony w okólniku C 60 Ministerstwa Skarbu z dnia 26 lipca 1937 r. L.

D. IV. 18063/3/37 (Dzien. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 662) przez dodanie nowego punktu.

Nazwa towaru	Pozycja t. c. przywoz.
„30) Odpadków towarów, zużytych opakowań oraz nie nadających się do użytku części statków ich wyposażenia lub osprzętu, — usuwanych ze statków na ląd".	

II. Okólnik niniejszy należy stosować od dnia ogłoszenia.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Czyżewski,*
Naczelnik Wydziału.

759

OKÓLNIK C 79 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 września 1937 r.

L. D. IV. 22415/3/37

w sprawie postępowania przy wywozie za za zwrotem cła jęczmienia.

Do
wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Rozporządzeniem z dnia 3 września 1937 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie za granicę jęczmienia (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 495) ustanowiono zwrot cła w wysokości zł 3 od 100 kg netto przy wywozie wytworzonego na polskim obszarze celnym jęczmienia standaryzowanego.

Stosownie do obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 września 1937 r. (Monitor Polski Nr 206, poz. 340, przedruk w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu Nr 23, poz. 752) zaświadczenia eksportowe Ministerstwa Przemysłu i Handlu będą wydawane tylko na jęczmień wysokogatunkowy, którego 1 litr waży powyżej 670 g.

W związku z powyższym wyjaśnia się co następuje:

1) Podstawą do przyznania zwrotu cła i wystawienia kwitu wywozowego służy odnośne zaświadczenie eksportowe Ministerstwa Przemysłu i Handlu, wydawane stronom za pośrednictwem Związku Eksporterów Zboża R. P. w Poznaniu.

2) Urząd celny, dokonywujący odprawy wywozowej, nie ma obowiązku sprawdzania standartu (ciężaru gatunkowego) jęczmienia wywożonego za zwrotem cła.

3) W każdym przypadku zgłoszenia do odprawy wywozowej jęczmienia, zaopatrzonego w zaświadczenie eksportowe Ministerstwa Przemysłu i Handlu, urząd celny pobierze próby wywożonego jęczmienia w sposób analogiczny do przewidzianego w okólniku „C 66" Ministerstwa Skarbu z dnia 7 sierpnia 1937 r. L. D. IV. 19105/3/37 w sprawie postępowania przy odprawie celnej wywozowej produktów przemiału i otrąb (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 20, poz. 712), prześle je do Związku Eksporterów Zboża R. P. w Poznaniu, a przesyłkę wypuści za granicę.

4) Wystawienie kwitu wywozowego może nastąpić po stwierdzeniu występu jęczmienia zagranicę i dopiero po otrzymaniu ze Związku Eksporterów Zboża R. P. w Poznaniu zawiadomienia, iż jęczmień wg pobranych przy odprawie wywozowej prób odpowiada standartowi określonemu w wymienionym na wstępie obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Handlu.

5) W razie gdyby zostało stwierdzone, że strona wywiozła za zaświadczeniem eksportowym Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jęczmień, nie odpowiadający ustalonemu standartowi, Urząd Celny odmówi wydania kwitu wywozowego i niezależnie od tego zarządzi wszczęcie przeciwko stronie dochodzenia o naruszenie przepisów prawa celnego w zakresie zwrotu cła.

6) W kwitach wywozowych, wystawianych z tytułu wywozu za zwrotem cła jęczmienia, należy skreślać odręcznie końcowe słowa „urzędach celnych", a dopisywać odręcznie „dyrekcjach ceł".

7) Poza tym przy odprawie wywozowej za zwrotem cła jęczmienia należy kierować się ogólnymi przepisami, ustalonymi w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. o postępowaniu związanym z przyznawaniem zwrotów ceł przy wywozie za granicę niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 891) z uwzględnieniem odrębności, wynikających z powołanego na wstępie rozporządzenia z dnia 3 września 1937 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zagranicę jęczmienia (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 495) i okólnika L. D. IV. 19105/3/37 (Dz. U. Min. Sk. Nr 20, poz. 712).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

760

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1937 r.

L. D. V. 23116/2/37

w sprawie podatku specjalnego od wynagrodzeń sezonowych pracowników umysłowych, zatrudnionych na robotach publicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zezwala, by przy wypłacaniu wynagrodzeń sezonowym pracownikom umysłowym, zatrudnionym przy robotach publicznych, nie potrącano należności podatku specjalnego, o ile wynagrodzenia te nie przekraczają 208 złotych miesięcznie.

Niedobrane z tego tytułu kwoty podatku specjalnego Ministerstwo Skarbu umarza na zasadzie art. 123 § 1 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 14 z 1936 r., poz. 134).

Ulga powyższa ma zastosowanie z dniem ogłoszenia niniejszego zarządzenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Kolanowski.*
Naczelnik Wydziału.

761

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1937 r.

L. D. V. 28519/3/37

o wydawaniu wyciągów z protokółów szacowania strat z powodu klęsk żywiołowych w gospodarstwach rolnych.

Do

Izby Skarbowej

w Lublinie.

W związku z zapytaniem Izby z dn. 10 sierpnia 1937 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że urzędy skarbowe mogą wydawać odpisy względnie wyciągi z protokółów szacowania przez komisje strat w gospodarstwach rolnych i leśnych, spowodowanych klęskami żywiołowymi. Odpisy (wyciągi), o których mowa, mogą zawierać jedynie okoliczności, wskazane w § 121 i w ustępach (1) — (3) § 122 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250) i mogą być wydawane ubiegającym się o nie osobom, których gospodarstwa były indywidualnie badane. Natomiast nie należy wydawać odpisów (wyciągów) protokółów, sporządzonych na podstawie § 120 cytowanego wyżej rozporządzenia.

W końcu Ministerstwo zaznacza, że podania w omawianej sprawie podlegają opłacie w wysokości 5 zł, zaś od odpisów względnie wyciągów z protokółów należy pobierać opłatę stemplową w myśl art. 157 ustawy o opłatach stemplowych.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *Kolanowski.*
Naczelnik Wydziału.

— — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 28519/3/37.

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1937 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) i Urzędom Skarbowym

do wiadomości i stosowania.

za Naczelnika Wydziału:
(—) *Stolzenwaldt.*
Inspektor.

762

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 września 1937 r.

L. D. V. 38073/4/37

w sprawie zwolnienia od podatku przemysłowego garaży i przedsiębiorstw obsługi technicznej pojazdów mechanicznych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zwalnia z urzędu (bez obowiązku składania podań) od podatku przemysłowego (zarówno w formie świadectw przemysłowych jak i w postaci podatku od obrotu) na okres 10-letni następujące przedsiębiorstwa:

1) wynajmu pomieszczeń dla pojazdów mechanicznych (garaże),
2) postoju dla pojazdów mechanicznych,
3) obsługi technicznej pojazdów mechanicznych, wykonywane na stacjach obsługi.

Z ulg tych korzystać mogą jedynie przedsiębiorstwa już istniejące oraz te, które powstaną do dnia 31 grudnia 1938 r., przy czym 10-letni okres zwolnienia należy obliczać:

1) dla przedsiębiorstw istniejących w dniu 1 września 1937 roku — od tegoż dnia,

2) dla przedsiębiorstw powstałych po tym dniu — od dnia powstania.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

763

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 września 1937 r.

L. D. V. 23192/2/37

w sprawie ustalania dochodu z kapitałów.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 26 maja 1937 r. L. Rej. 5926/35.

. . . .

O ile natomiast idzie o zarzut natury prawnej, że straty na kapitale jednym winny być odliczane od dochodu otrzymanego w postaci odsetek od innych wypożyczanych kapitałów, to pogląd ten nie znajduje uzasadnienia ani w przepisach ustawy o państwowym podatku dochodowym, ani w stałej judykaturze Najwyższego Trybunału Administracyjnego, o ile chodzi o dochód osoby fizycznej, nie zajmującej się zawodowo (jako bankier) wypożyczaniem pieniędzy na procent. I ten zatem zarzut skargi uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny za nietrafny. Niemniej przeto Najwyższy Trybunał Administracyjny zauważa, o ile chodzi o kwotę odsetek zł 4.000 doliczoną do dochodu, że pogląd władzy, wyrażony w odpowiedzi na skargę, że wliczone do sumy weksla obliczone z góry odsetki niezależnie od tego, czy weksel został zapłacony czy też nie został zapłacony, już przez zarachowanie stanowią przychód, jest błędny, bowiem jedynie faktycznie otrzymane odsetki, a nie zarachowane, o ile idzie o osoby fizyczne, których dochód został ustalony — jak w konkretnym przypadku — nie na podstawie ksiąg handlowych, — stanowią przychód w rozumieniu art. 19 ustawy o podatku dochodowym.

— — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

za Naczelnika Wydziału:
(—) *T. Dublasiewicz,*
Radca.

764

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 września 1937 r.

L. D. V. 27564/3/37

w sprawie podatku od lokali zajmowanych przez instytucje wyznaniowe.

Do

wszystkich izb skarbowych oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Dodatkowo do okólnika z dn. 8 lutego 1937 r. L. D. V. 26373/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 156) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że do rzędu instytucyj wyznaniowych należą również:

1) Katolicki Związek Kobiet w Poznaniu,
2) Katolicki Związek Mężów w Warszawie

oraz należące do tych związków:

1) Katolickie Stowarzyszenia Kobiet,
2) Katolickie Stowarzyszenia Mężów.

Lokalom zajmowanym przez wymienione związki i stowarzyszenia przysługują te same ulgi w podatku od lokali, jakie przysługują związkom i stowarzyszeniom wyliczonym w powołanym okólniku z dnia 8 lutego 1937 r. L. D. V. 26373/3/37.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

765

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 września 1937 r.

L. D. V. 989/1/37

w sprawie egzekucji należności P. Z. U. W. z tytułu sum zainkasowanych a przetrzymanych przez gminy.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z podnoszonymi wątpliwościami Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27.X. 1932 r. o dochodzeniu roszczeń pieniężnych i egzekucji należności pieniężnych, opartych na tytułach prywatno-prawnych, przypadających od związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 809) nie ma zastosowania do egzekucji należności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, przypadających od zarządów gmin w związku z pobraniem przez te zarządy lub ich organa od ubezpieczonych składek ubezpieczeniowych i nieprzelaniem nagromadzonych stąd sum do właściwych kas do rozporządzenia Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych. Należnościom tym przysłu-

guje prawo egzekucji administracyjnej z majątku ruchomego właściwej gminy, a to na podstawie przepisów art. 31 i 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 3, poz. 23) oraz § 14 rozp. Rady Ministrów z dn. 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15.V. 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340).

Przy prowadzeniu egzekucji z majątku gminy powinny urzędy skarbowe mieć na uwadze przepisy ust. 1 § 48 P. E. W szczególności, w myśl drugiego zdania powołanego ust. 1 § 48 P. E., wdrożenie egzekucji do majątku gminy w poszukiwaniu omawianych należności P. Z. U. W. może nastąpić wyłącznie po uprzednim porozumieniu się z władzą nadzorczą danej gminy, a więc po uzyskaniu od niej zgody na wszczęcie kroków egzekucyjnych, po czym dopiero może być skierowana egzekucja do przypadających na rzecz gminy dodatków do podatków państwowych oraz do należności z tytułu udziału gminy w tych podatkach.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

766

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1937 r.

L. D. VI. 7980/4/37

w sprawie wykazu ilościowego spraw karnych skarbowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

Na zapytanie jednej z izb skarbowych jak należy wypełniać rubrykę „orzeczenia skazujące" na str. 4-ej dział B. pkt 1) wykazu ilościowego spraw karnych skarbowych, ustalonego zarządzeniem z dnia 25 lutego 1937 r. L. D. VI. 1980/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 192), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż w rubryce tej należy wykazywać zarówno orzeczenia karne jak i postanowienia o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się karze.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 8 września 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,58	89,15
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,29½	5,27
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,29½	5,27
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	292,47	290,75
Franki francuskie . .	100 Fr.	19,74	19,62
Franki szwajcarskie	100 Fr	121,85	121,05
Funty angielskie	1 Ł.	26,26	26,10
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	26,25	25,95
Funty tureckie . . .	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	17,80	17,00
Korony duńskie . . .	100 K.	117,24	116,40
Korony estońskie . .	100 K	—	—
Korony norweskie . .	100 K.	131,93	130,95
Korony szwedzkie . . .	100 K.	135,48	134,50
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	23,80	23,10
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,61	11,20
Marki niemieckie .	100 Mk.	132,00	126,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	98,50	96,50

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	291,75	292,47	291,03
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	-	212,97	212,11
Bruksela	100 Blg.	89,40	89,58	89,22
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,61	11,55
Konstantynopol . .	1 Ł	-	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	116,95	117,24	116,66
Londyn	1 Ł.	26,19	26,26	26,12
Madryt	100 Pcs.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,96	27,76
Montreal	1 Dol.	—	5,30¹/₈	5,27⁵/₈
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,29	5,30¹/₄	5,28³/₄
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,29³/₈	5,30⁵/₈	5,28¹/₈
Oslo	100 K.	—	131,93	131,27
Paryż	100 Fr.	19,69	19,74	19,64
Praga	100 K.	18,47	18,52	18,42
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,15	135,48	134,82
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,26	26,12
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,55	121,85	121,25
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	137,00	131,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.